

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 15

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MART 2007

why I look at the sky
JONATHAN HUANG - 2006

KIYAMET KRİSTALLERİ - 14

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
DÖRDÜNCÜ KISIM

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Roxanne kapıdan dışarı çıktığında deniz mavisi bulutsuz gökyüzünde uçankapkara, üçgen biçiminde bir şekli zorla da olsa seçebildi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki; görmek neredeyse imkânsızdı. Evin bulunduğu açıklığın çevresinde kendisine tampon bir bölge oluşturmuş, çevreyi inceliyordu sanki.

Fakat Roxanne bunu izlemek için durmadı. Hamilton, Richard, Loxrain ve Kultar ile birlikte peşlerine hovboxı da katıp ağaçların arasına dalarak koşmaya başladılar. Ormanın içinde izlerini kaybettirmeleri imkânsızdı aslında. Çünkü bu araçların inanılmaz derece güçlü termal radarları vardı. Hatta yaşam sinyallerini ölçen kompleks aygıtlarını düşünmek bile istemedi Hamilton.

Loxrain'ın sırtında Roxanne'in bir roketatar olduğunu düşündüğü büyük silindir biçiminde metalik gri bir silah vardı. Evden çıkmadan önce kapının yanında duran hovboxın içinden almıştı onu.

Genç kadın ağaç gövdeleri arasından kırılmış dal parçaları dikenli çalı falan dinlemeden süratle kaçıyordu, ancak diğerlerinden arkada kalmayı tercih etmişti.

Zira kısa bir süre önce uçağın yerini kaybetmiş, onun önlerine çıkabileceğini düşündüğü için tedirgin oluyordu. Arkasına doğru baktığında üçgen biçimli uçağın onlara dönük hâlde üç katlı evin tam tepesinde olduğunu fark etti. Bir saniye sonra uçağın altından düşen küre biçiminde kara bir nesne çatıyı parçalayıp içeri girer girmez devasa bir patlama oldu. Paramparça olan evden başlayan bir alev ve yıkıntı dalgası onların üzerine doğru geliyor, yanında itici bir güç daha getiriyordu. Çünkü üzerinden geçtiği ağaçları sadece yakmakla kalmıyor, aynı zamanda köklerinden sökerek uçuruyordu.

Roxanne süratle gelen alazlı dalgadan kaçamayacaklarını anladığı için yerinde durdu ve aklına gelen ilk şeyi yapıp konsantre olmaya çalıştı. Korku uzun zamandır ilk defa onu ele geçirmiş olmanın verdiği zaferle gazabını yüreğinin derinliklerine salıvermişti. Ufak bir cesaret kırıntısı oluştuğunda bile açıklığın içindeki dev alevlerin görüntüsüyle yitiyor, ormanın geri kalanı gibi yanıp kül olma düşüncesi onun nefes almasını güçleştiriyordu. Kadın o zamana kadar sadece zincirinden tuttuğunu fark ettiği madalyonu, hiç düşünmeden avucuyla sarıverdi. İşte o an zihninde bir boşluk oluşmuş olan dehşet kayboldu. Sanki öyle bir şey hiç var olmamıştı.

Hamilton ise arkasını dönünce Roxanne'in üzerlerine gelen dev ateş ve kül tabakasına karşı durduğunu gördü.

"Çekil oradan!" diye bağırdı, ama ellerini ileriyle doğrultmuş olan kadın herhangi bir şey duyduğuna dair işaret vermedi. Hamilton onu geri çekmek için çok geç kaldığını bile onun yanına doğru seğirtti. Bir an tozu toprağı, dumanı ve uçan yanmış ağaçları da yanında getiren alev dalgasının onu yuttuğu sanarak dehşetle nefesini içine çekti. Bu düşünce, çevredeki yoğun dumanla gözlerinden yaşlar geldiği zaman daha da körüklendi.

Kendisini yenilmiş ve terk edilmiş hissediyordu. Alazlar az

sonra onu da yutacaktı. Beklerken gözlerini yumdu. Bütün umudunun ve varlığının gözlerinin önünde kaybolmasını görmek istemiyordu. Zaten burada zihni açık ve hiddetin saldırısıyla ölmeyi kabullenmişti.

Ancak hiçbir şey olmayınca kafasını kaldırıp baktı. Onlara doğru gelen alevler ve duman altın parlaklığındaki kadının hemen önünde durmuştu. Sanki önünde bir çeşit bariyer varmışçasına alazlar kenarlardaki ağaçları yalamaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Roxanne onları durdurmuş olmanın verdiği rahatlıkla iç çekerken bir şeyi hesaba katmadığını biraz geç fark etti. Zira bu sefer de üzerine gelen ağaçlardan kaçamıyordu. Dev bir tanesi tam üstüne düşüp onu ezeceği sırada kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Neden sonra hiçbir şey olmadığını anladı. Metal, tahta ve yanmış ağaçlardan oluşan bir enkaz yığını yarattığı bariyerin önünde durmuştu. Bilmeden onları da durdurduğunu sandı, zaten buna anlam veremeyecek kadar heyecanlanmış, ağzı korkunun yankısıyla kurumuş, dili damağına yapışmak üzereydi.

Yanında birini hissedip başını çevirdiğinde, enkazı geçirmeyen bariyeri Kultar'ın yarattığını anladı. Roxanne odaklanarak alevleri söndürürken, Kultar da enkaz yığını ileriye doğru uzaklaştırdı. Ancak ormanda birkaç hektarlık arazi kararmış, kocaman bir boşluğa dönüşmüştü. Belki de uzun yıllar boyunca bu küle dönmüş topraklarda bir şey bitmeyecekti. Roxanne'in içinden "Yaşam varsa umut da vardır," diye bir düşünce geçti. Aello'nun sürekli söylediği şeydi aslında.

Alnından terler boşanan kadın, yaşlı adamın yanına doğru güçlkle varabildi. Çünkü hem bacakları hareket etme yetisini kaybetmişti, hem de kalkan toz ve çevredeki duman yüzünden göz gözü görmüyordu. Bu yorgunluğunu üzerinden atması gerektiği için madalyonu elinden bırakmadı. Zaten tri-scoot denen uçağın bir alçalıp bir yükselen uğultusu her taraftan net bir şekilde duyuluyordu. Yani tehlike henüz geçmemişti.

Neden sonra Richard, Hamilton ve Loxrain de yanlarına geldi.

Richard ve Hamilton hiçbir şey söylemeyecek kadar şok içindeydiler, ama bu Loxrain'i durdurmuşa benzemiyordu. "İyi işti evlat!" diye fısıldadı kadının omzunu sıvazlarken.

Dumandan kararmış suratı ve sarı gözleri yüzünden her zamankinden daha korkunç görünüyordu. Yine de onun gururlandığını az da olsa anlayabiliyordu genç kadın.

Richard ise gözlerine inanamıyormuşçasına Roxanne'e bakıyordu; sanki daha önce onu hiç görmemişti. Zaten etrafa yayılan duman yüzünden kesik kesik nefes aldığından konuşacak durumda da değildi.

"Çok olağanüstüydü. Bir yarı insan için demek istiyorum.

Baban seninle gurur duyardı," diye devam etti Loxrain kimse bir şey söylemeyince.

"Evet, evet," diye araya girdi Kultar sabırsızca. "Daha tehlike geçmedi ne yazık ki."

Roxanne ise yüzünde oluşan tebensüme engel olamadı.

Çünkü artık yapamayacağı hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordu kendisini. Önündeki her engeli rahatlıkla aşabilirdi.

"Durun!" dedi harekete geçmek üzere olan diğerlerine.

"Planınız var mı? Uçak hâlâ orada bir yerde."

“Evet,” diye konuşmaya katıldı Hamilton sonunda. Fakat sesi biraz titriyordu.

“Bu ufak bir model. Yakında küçük bir üsleri olmalı, eğer iletişim kurmuşsa başımız daha da belada demektir.”

“Ne-ne-ne yapacağız?” diye sordu Richard islenmiş suratını silerken elmacık kemiklerinin üstünü ovaladı.

“Düşürmek zorundayız, anlamadın mı?” dedi Loxrain boğuk boğuk.

“Nasıl?” diye sordu tekrar.

Loxrain arkasındaki uzun roket atar biçimli silahı gösterdi.

“Bununla!”

“O nedir?” diye sordu Roxanne bu sefer. “Uçağın parçalanmasını istemiyorum.”

“Adına Saika (Eski Türkçede yıldırım) deniyor,” dedi Hamilton şaşırarak.

“Aslında bir çeşit elektro-manyetik darbe atar. Sen ne düşünüyordun ki?”

“O uçak bana lazım,” dedi Roxanne. “Burada daha fazla vakit kaybedemem. Gidip Seetrin’i bulmam gerekiyor. Uçağı kullanabiliriz, değil mi?”

Bu planı kafasında bu kadar çabuk yapabildiğine kendisi de şaşırmıştı.

“Yüzbaşı Hamilton bu konuda eğitim aldı. Bir tri-scootu uçurabilecek tek kişidir. Ama neden?” diye karşı çıktı Richard. “Bu Seetrin denen kadının hayatta olduğunu bile bilmiyorsun. Onun madalyonları sana vereceğini de.”

“Şu an bu konumuz dışı, Teğmen,” dedi Hamilton. “Önemli olan buradan kurtulmak, ne kadar çok dumana maruz kalırsak o kadar kötü olacaktır. Tri-scoot bunu biliyor. Bu yüzden bizim çıkmamızı bekliyor.”

“Biraz daha hızlı düşünün,” dedi Kultar ondan beklenmeyecek histerik bir tonla. “Uçak tekrar harekete geçti.”

Hepsi bir süre sesleri dinlemeye çalıştılar, ancak uğultu şu an bayağı uzaktan geliyordu.

“Sanırım Scoot’un denge merkezini vurabilirsem, onu indirebilirim,” dedi Loxrain EMD atarı omzuna alarak.

Richard araya girmek istedi.

“Bence kötü bir fikir, onu tamamen bozarsan-”

“Tamam!” dedi Loxrain hiç düşünme gereği duymadan. “Siz onu kendinize çekin. Hadi! Koşun çabuk!”

Hepsi onun sarı gözlerine baktıktan sonra Roxanne, Richard ve Hamilton toz olmayan kısımdaki çayırda kaplı bayırdan aşağıya doğru koşmaya başladılar. Afakı örterek yükselen dağların arasındaki vadi, ormandan sonraki tek açıklıktı (yani yanıp dağılmadan önceki ormandan sonraki). Bir yanda şark rüzgârı diğer tarafta hiç doğmayan güneşin verdiği aydınlık varken görülmeleri içten bile değildi. Zaten planda buydu.

Orman, yangın ve duman arasında arkalarında kalmıştı. Tri-scoot etrafta görünmüyordu, fakat Roxanne onun varlığını hissedebiliyordu. Nasıl bildiğini anlayamıyordu aslında. Emin olduğu tek şey birinin onları izlediği gerçeği idi.

Richard ve Hamilton soluk soluğa kalmış hâlde koşarlarken kadın pek yorulmamıştı. Hâlbuki az önce ayaklarını bile zor oynatıyordu. Çamura aldırmadan tepenin aşağısındaki ufak dereye doğru ilerlediler.

Uçaktan iz göremediklerinden ve çok fazla yorulduklarından Hamilton oradaki tek çam ağacının kenarına çökmek zorunda kaldı. Temiz havanın varlığı hepsinin ciğerlerini yakmıştı Bu yüzden uzun süre boyunca öksürdüler. Biraz sonra azıcık düzelen Richard ise füzyon silahıyla etrafı kolaçan etmeye

başladı.

Roxanne tehlikenin yaklaştığını hissedebiliyordu, ancak Kultar ve Loxrain ortalıkta görünmemiştir hâlâ. Nerden geldiği anlaşılmayan bir uğultu yükseldiğinde genç kadın haklı olduğunu anladı. Hamilton da ayağa fırladı, fakat ses devam ettiği hâlde gökyüzünde hiçbir şey görünmedi.

Neden sonra ormandan yükselen kara dumanların arasından kara üçgen şeklindeki tri-scoot bir atmaca misali ortaya çıktı. Onları tespit etmiş, hızla üzerlerine geliyordu. Diğerleri kaçarken Roxanne onun karşısına geçti ve beklediği şey olunca içinde büyüyen zafer duygusu artmıştı. Dumanlar arasından kulakları sağır edebilecek düzeyde, yıldırım gürültüsüyle birlikte fırlayan beyaz bir ışık dalgası uçağın alt kısmındaki ateşleme sistemine çarptı.

Tri-scoot bir anda dengesini kaybederken yavaşladı ve Roxanne’in arkasındaki çam ağacının üzerine doğru döne döne düşmeye başladı. Hamilton ve Richard Roxanne’e geri çekilmesi için bağırıldılar, ama o yerinde kaldı. Bunu başara-bileceğini adı gibi biliyordu artık.

*

Kiljhoon milyarlarca yıldır, milyonlarca değişik türdeki canlıya ev olmuş bir gezegendi. Meskün alanlarındaki sakinleri burayı anlatmaya kalksalar bile bulabilecekleri kelimeler yetersiz kalırdı.

Yörüngelerindeki uyduları yer yüzeyine o kadar yakındı ki; gece gündüz demeden tüm göğü kaplıyorlardı. Bazı günler hariç neredeyse hiçbir zaman gece olmamasını sağlayan iki tane yıldızdan ışığını alırdı. Aslında birinin yörüngesindeydi, ama diğerine de yakın sayılırdı.

Eskilerin deyimiyle diğer adı Likia Masryam, yani Altın Okyanus’dı.

Atmosferindeki satran elementi yüzünden bu rengi almıştı. En ilkelinden en üstününe kadar her canlının çeşitli pigmentleri bu madde yüzünden sarı renge kavuşmuştu.

Coğrafyasında kara parçaları azdı, onda dokuzu suydı ve var olan canlıların çoğu da suda yaşıyordu. Genelde sarı ve yeşil bitki örtüsüne sahip olmasına rağmen, atmosfere oksijen sağlayan asıl şey satranın varlığıydı. Bunun nasıl olduğunu gezegende yaşayan en eski canlılar bile çözememişlerdi. Bazı ilkel kavimler bu maddenin başka bir gezegenden gelen çok güçlü bir Tanrı tarafından getirildiğini anlatırdı.

Gitmeden önce burayı yaşanır hâle getirmek için bu maddeyi onlara verdiğini söylerlerdi. Hâlen bu Tanrı’ya tapan soylar da vardı galaksilerinde. Bir gün Yuthar dedikleri bu Tanrının geri döneceğini ve ona hizmet edenleri ödüllendireceğini düşünüyorlardı. Zaten evrenin başka hiçbir yerinde bu element bulunamamış ve sırları hâlâ çözülememişti.

Gezegenin suyla gömülmüş olması kara parçası olmadığı anlamına gelmiyordu tabii. Var olan tek anakaraya bu gezegenin dominant ırkı yüce-kanlar tarafından hükmediliyordu. Bazı şehirleri buralara kurulmuş olmasına rağmen tek yerleşim şekli bu değildi.

On iki katmanlı atmosferinin ilk tabakasının en uçlarında ayrı ayrı gök şehirleri duruyordu. Temellerinde bulunan yüzlerce hovpadın yardımıyla semada kalmaları sağlanıyordu. Yüce-kanlar bu kentlerde kendi aralarında herhangi bir fark gözetmeksizin yaşıyorlardı. Soylu veya işçi sınıfı yoktu. Sadece hükümdar ailesi her türlü şeyin üstünde tutulurdu. Çünkü efsanelerine göre onlar Yuthar tarafından kutsanmışlardı. Muhteşem kristalleri kontrol edebilecek güce ve yeteneğe hâkim olan onlardı.

Her ne kadar ırk tek bir yönden değerlendiriliyor olsa da, gezegenin yönetimi kara ve hava olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Böylece asırlar sürebilen deniz fırtınaları sırasında iki yerin teması sağlanamasa bile kendi başlarına idare edebiliyorlardı.

Des-Akl gezegene ilk indiğinde onlarca farklı lisan ile konuşan halk arasında kendisini tamamen dışlanmış hissetmişti. Sonra imparator onu Element tapınağına götürmüştü. Kara madalyonu yerleştirdiği duvarda bir sembol vardı. Daha önce Rkahan'ın yüzüğünün üstünde gördüğünün büyüğüydü. Sonra madalyondan fırlayan bir çeşit kara ışık onu alının ortasından vurmuş ve bayıltmıştı. Uyandığındaysa her şeyin birbirine girdiğini sanmıştı önce. Fakat daha önce duyduğu ve anlayamadığı onlarca lisanı anlayıp konuşabildiğini fark etmişti. Hatta duvarlarda yazan o garip semboller bile mana kazanmaya başlamıştı.

Sanki kara madalyon ve o sembolün olduğu duvardan gelen siyah ışık onun zihnine bu lisansları yüklemiş, bundan sonra ortama uymasını çok daha kolay hâle getirmişti.

Şimdilerde ise buraya ilk getirildiği zamanı hatırlayıp kendisine gülüyordu.

Güçsüz hâlde, zihninde binlerce soruyla ve dünyaya dönmek arzusuyla yanıp tutuşmuştu o zamanlar. Roxanne'i kaybettiği için hayatının sonunun geldiğini sanmıştı.

Ancak Rkahan haklıydı, burada evini ve hayatı boyunca beynine bir kıymık gibi saplanarak onu deliye çeviren, ne olduğunu bile bilmediği sorulara cevaplar bulmuştu.

Kiljhoon deyimiyle kırk iki Lekla günüdür (dünya zamanıyla ölçülürse yaklaşık iki yıldır) buradaydı.

Eğitimi çoktan tamamlamış ve imparator tarafından onurlandırılarak ilk görevine başlamıştı.

*

"Hâlâ durdurulmadı mı?" diye sordu Beel-Sol, muhafızı Vekona ile vericisinden konuşuyordu.

"Hayır, efendimiz!" dedi Vekona histerik bir ses tonuyla.

Arkasından haykırış sesleri yükseliyordu.

"Nasıl biri görebildin mi?" dedi Beel-Sol umutla.

"Hayır, ekselansları! Ama bir Lkeith değil. Çok daha güçlü."

"Ben mazeret değil, sonuç istiyorum. Durumun kontrol altına alınması gerekiyor."

"Ama Ekselansları--"

Birden bağlantı kopuverdi. Kadının bunu anlamaması için bir neden yoktu.

Sağ kolu Vekona da diğer muhafızları gibi ölmüştü.

Aslında her şey bundan iki Lekla günü önce başlamıştı. Yani gezegenin kara yöneticisi olan kardeşi Zex-Sin ortadan kaybolduğu zaman. Neler olduğunu sorabileceği tek kişi bile canlı kalmamıştı kardeşinin şatosunda. Fakat orayı araştırırken bir şey gözünden kaçmamıştı: kardeşine ait olan mavi madalyon korunduğu odadan alınmıştı. Şimdi ise aynı şey kendi Castalion'unda oluyordu.

Muhafızları görünmeyen bir düşman tarafından birer birer yok ediliyordu. Kristallerden yapılmış taht salonunun dev kapısı satrandan işlenmişti. Evrendeki en güçlü madde de dayanamazsa hiçbir şey onu koruyamazdı artık.

Zex-Sin'in ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde, kısa bir zaman dilimi önce yeniden gezegeni kontrole gelmiş olan diğer kardeşi İmparator Rka-Akl ile iletişime geçmeye çalışmıştı, lakin ona da bir türlü ulaşamıyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını hiç bulamamıştı.

Beel-Sol bu esrareniz katilin onu da kaçırmış olmasından

korkuyordu aslında. Fakat imparatoru yenebilecek kimse yoktu, en azından bildiği kadarıyla.

Kardeşlerin en küçüğüydüler Beel-Sol ve Zex-Sin. Babaları Fernoin sürekli birlikte oldukları için onlara ikizler adını takmıştı. Gerçekte öyle olmamalarına rağmen bu iki kadın daha sonra kardeşler arasında ikizler olarak tanınıldılar.

Aileden sadece ikisi gezegeni asla terk etmemişlerdi. Dünya denen o garip yeri duyunca bu hiç hoşlarına gitmemiş, kardeşlerinden Rkahan'ın oğlu orada öldürülünce de bu insan denen zayıf ırka karşı büyük bir nefret beslemişlerdi.

Rkahan ise aileye olan sadakatleri için onları onurlandırıp gezegenin yönetimini onlara vermişti.

Beel-Sol çok kısa saçlı ve aşırı iri vücutlu bir kadındı.

Gözleri diğerleri gibi sapsarı olmasına rağmen boynundaki madalyon yüzünden rengi sürekli değişiyordu.

Sol şakağının üzerinde doğumundan beri olan bir kesik izi vardı. Kalın kaşları, köşeli çenesi ve yüz hatlarına yaptığı baskı onu bir erkek görünümüne sokuyordu.

Zaten neredeyse her kıvrımının gelişmiş kas olduğu iki metrelik bedeni de bunu destekliyordu. Kardeşi Zex-Sin ise onun tam tersi kısa boylu ve zayıftı. İkisi birlikte oldukları zaman güçleri dengeleniyordu.

Beel-Sol'da diğer kardeşlerde de olan doğal yeteneklerinin yanı sıra ısı hariç her türlü enerjiyi, manyetik alanı yaratabilme ve kontrol edebilme gücü vardı. Bunu boynundaki hâkî rengindeki madalyondan elde etmişti. Sadece onda olan eşsiz bir yetenektir.

Kara kristalden yapılmış olan tahtında, boynuna madalyonunu, üzerine zırhını ve silahlarını takmış hâlde oturuyor ve gözleri kapıda, tetikte bekliyordu. Çünkü bileğindeki vericiden gelen bütün sesler susmuştu artık.

Birden bir güm sesiyle salonun temeli sarsıldı. Ardından aynı şey tekrarlanıverdi. Bir şey kapıya vuruyordu, ama o kadar güçlüydü ki; salonun sütunlarının üstünden kristal tozları dökülüyor, duvarlardaki portrelerden bazıları yerlerinden fırlıyor, sandalyeler ve masalar her vuruşta biraz daha sağa doğru kayıyorlardı. Dördüncüde tahtın kenarındaki kadeh yere düşüp parçalandı. Git gide daha da şiddetleniyordu. Beşincide ise kristal sandalyelerden birkaçı devrilip kırıldılar. Sadece Beel-Sol hareket etmiyordu.

Onuncu ve son kez vurulduğunda kapı hariç salondaki her şey paramparça olmuştu. Beel-Sol doğru tahmin etmişti.

Satran asla kırılmazdı. Dışarıdaki ölümcül derecede tehlike içeren yabancı da bunu anlamış olacak ki, artık durmuştu.

Fakat hiç beklemediği bir şey oldu. Kapının yanındaki kristal duvardan gelen birkaç gümler daha duydu. On saniye sonra duvarın alt kısmı binlerce parçaya bölünmüş ve içeriye giriş için ufak bir açıklık sağlanmıştı bile.

Beel-Sol gayet sakin bir biçimde tahtından kalktı, salon zeminine doğru önündeki merdivenlerden indi. Yıkılan duvarın içinden ona göre çok kısa boylu görünen bir kadının geçtiğini fark etti.

Gençliğinde avladığı su canavarları olan kuarlar kadar beyaz bir teni ve aynı renkte omuzlarından aşağıya rahatça bıraktığı, kıvrır kıvrır örülmüş uzun saçları vardı. Gözleri sarı ve yeşil arasında garip bir renkteydi. Üzerine imparator birliklerine ait bir sembol olan (rok işareti) kara bir zırh giymişti.

Vücudu kaslı, güçlü ve aynı zamanda kendisini fazla belli etmeyen zayıflık hissi veriyordu. Yüz hatları ise kaynağı bilinmeyen bir nefretle kasılmış, tamamen katılaşılmıştı.

Onun kim olduğu hakkında herhangi bir fikri yoktu Beel-

Sol'un, fakat elindeki üç başlı sarı kılıç ona çok tanıdık geldi
 "Sen de kimsin?" diye sordu mesafesini koruyarak.
 Genç kadın buz gibi dondurucu bakışlarını gizlemeden duvarın önünden salonun içine doğru ağır adımlar atarak yürüdü. Durduğunda "Adım Des-Akl," diye yanıtladı. Sesi de kendisi kadar tehditkâr ve soğuktu.
 "O kılıcı nerden buldun?" dedi birden Beel-Sol şüpheyle.
 "İmparatora ait bir şey sende ne arıyor?"
 Des-Akl yüzüne gelen garip bir tebessümle kılıcı ona göstererek "Tri-blaası Ekselanslarının kendisinden aldım. Onun öğrencisi ve vârisiyim," diyerek karşılık verdi.
 Beel-Sol hiç beklemeden tekrar konuştu.
 "Castalion'uma neden saldırdın? Hizmetkârlarımı neden öldürdün? Ben imparatorun kandaşı ve bu gezegeni emanet ettiği hükümdarım."
 "Biliyorum, o yüzden buradayım zaten. İmparator uzun vakit evvel size verilen kutsal bir emaneti geri istiyor. Adamlarınızı öldürmek zorundaydım. Size yardım edebilecek durumda olmamalarını sağlamam gerekiyordu," diye cevap verdi Des-Akl.
 Beel-Sol'un dikkatini ilkinden çok son söylediği şey çekti.
 "Neden sağlamam gerekiyordu?"
 "İstedigimi vermezseniz, sizden zorla almam gerekecek. Adamlarınızın yoluma çıkmasını istemiyorum. Geçen sefer olanların tekrar yaşanmasına izin veremezdim."
 Kadının sağındaki duvara doğru birkaç adım attı Beel-Sol. Fakat bu sırada gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadı.
 "Demek Zex-Sin'in şatosuna giren sendin. Ona ne yaptın?"
 "İsteğimi kabul etmedi. Şu an başka bir gezegende tutsak tutuluyor," diye karşılık verdi Des-Akl birden gülümsemeye başlayarak. Fakat yüzündeki ifade bundan başka her şeye benziyordu. Sanki hiddetini kusması için bir bahaneydi bu.
 "Peki, benden tam olarak ne istiyorsun? Bana verilen kutsal bir emanet hiç olmadı," dedi Beel-Sol onu baştan aşağı süzerken.
 "Size verilen Kıyamet Kristali'nden söz ediyorum tabii ki," diye cevapladı genç kadın.
 Beklediğinin olduğunu düşünen Beel-Sol gözlerini yumup başını sağa sola salladı.
 "Bazı şeylerde yanılıyorsun, Des-Akl," dedi ağırbaşlı bir edayla. "Onu bana kimse vermedi. Bana kalan bir mirastı, onu ben aldım."
 "Kelimeler bir şeyi fark ettirmez Ekselansları," diye hemen araya girdi Des-Akl.
 "Önceden size kalan miras şimdi bana ait. Şimdi vâris benim. İmparatorun emri üzerine o kristali talep ediyorum." Beel-Sol git gide daha da çok şaşırıyordu.
 "Kristali sana vermeyi bir anlığına düşünsem bile, seni imparatorun gönderdiğini nerden bile-"
 Fakat cümlesini bitiremeden Des-Akl silah tutmayan elindeki parmaklarını ona doğru uzattı. Beel-Sol yüzüğü gördüğünde kadının söylediklerinin gerçek olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Çünkü iç içe geçirilmiş çemberlerin olduğu kızıl renkli yüzük imparatorun kendisine aitti ve bir eşi daha yoktu. Ölümsüzlüğün sembolüydü.
 "Tamam," diye karşılık verdi Beel-Sol yüzüğü iyice inceledikten sonra. "İkna oldum, ama madalyonu sana vermek konusunda değil. Çünkü imparatorun emrinden daha büyük bir yeminle ilgili, bu yemini imparator da etmişti. Kristaller-"
 "Asla bir araya gelmeyecek. Kimse kendisine ait olandan başkasına tekrar el sürmeyecek, değil mi?" diyerek onun

cümlesini tamamladı genç kadın, aynı soğuk tebessüm vardı yüzünde.
 "Başka bir yüce-kanın da eli değmeyecek. Yemini biliyor-sun işte," dedi Beel-Sol.
 "Evet, ama ben yüce-kan değilim," diye karşılık verdi Des-Akl hemen. "Başka bir şeyim."
 "Elbette değilsin," dedi Beel-Sol bariz bir şeyi belirtircesine.
 "Hiçbir yüce-kan senin gibi başına buyruk hareket etmez, sabırsız ve dikkatsiz davranmaz. Yeminimi bile bile buraya geldiğine göre kristali sana neden veremeyeceğimi de anlamışsındır zaten. Zorla almak istersen de cesedimi çiğnemen gerekir."
 Des-Akl bir iki adım ilerlerken eli bileğine gitti. Beel-Sol ise bunu görünce hemen geriledi.
 "Sizi yok etmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz. İmparatorun kandaşısınız. Fakat sizi bir daha hiçbir zaman dönemeyeceğiniz bir gezegene sürgün edebilirim. Aynı Zex-Sin'e yaptığım gibi."
 "Bunun için önce beni yenmen gerekir," dedi Beel-Sol.
 Sonra kendi hiddetine yenik düşüp bağırarak "Geri dön!" diye ekledi emir verircesine. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan gidersin!"
 "Madalyonu almadan hiçbir yere gitmiyorum. Onu alacağım, öyle ya da böyle," diye cevap verdi Des-Akl daha katı ve sert bir tonla. Yüz hatları gerginleşmiş, göz bebekleri büyümüş, çenesi ise arada bir seğirir durumdaydı. Öfkesi göğsünden taşıp akmak üzereydi sanki.
 Beel-Sol bileğindeki bir düğmeye basınca karşıdaki dev portrelerden biri demetarıllı oldu. Arkasından karanlık bir boşluk ortaya çıktı. Des-Akl birden gardını alarak üç başlı kılıcını, yani tri-blaası o yöne doğrulttu.
 "Kendine olan fazla güvenin büyük bir zayıflık örneği, Des-Akl. İmparator sana yeterince öğretememiş anlaşılan. Madalyon istiyorsan önce bütün muhafızlarımı halletmen gerekir," dedi Beel-Sol, arkasını dönüp ilerlerken başını yana çevirdi ve "Bekliyorum," diye ekledikten sonra ise tahtına doğru yürümeye devam etti.
 Genç kadın bu kısa şaşkınlık anından kurtularak karanlıktan açığa çıkacak olanı beklemeye başladı. Her ne kadar merak ediyorsa da, korkusu yoktu. Daha önce bu gezegende onlarca değişik canlıyla karşılaşmış hepsini bir şekilde alt etmeyi başarmıştı. Bir yenisi daha bir şeyi fark ettirmezdi. O madalyon eline geçecekti.
 Karanlık boşluğun içinden görünürde bir şey çıkmamış olmasına rağmen kadın orada bir hareketlilik sezinledi. Ancak farkına vardığı şey bir karanlıktı sadece. Gözlerinin kendisini yanılttığını sandı önce, zira bu karartı tamamen aydınlık salonun içerisine girmişti ve ağır ağır kadının üzerine doğru yaklaşıyordu.
 Fakat görünürde bir cismi yoktu.
 "Bu da ne böyle?" diye sordu. Aslında kendi kendine konuşmuştu, lakin tahtına oturmuş olan Beel-Sol cevap verdi.
 "Bilmemene şaşırdım, Des-Akl," diye bağırarak sesini salonun diğer ucundan duyurabilmek için. "Adı Mistrow'dur. Sen Kara Pus diyebilirsin."
 Des-Akl odanın kristal zemini üzerinde kayarcasına ilerleyerek üzerine gelen karanlığı izledi. Geçip gittiği yerler tekrar aydınlığa kavuşuyor, fakat onun bulunduğu bir oda büyüklüğündeki alan tamamen boşlukta kalıyordu. Aslında bir karanlıktan çok ismi gibi kara bir pus şeklindeydi. Kendisini güvende hissetmediği için geri çekilmek zorunda

kalınca Mistrow onun aceleci varlığını hissetmişçesine birden hızlandı. Kadın hareket etmek için bacaklarını oynatmaya çalıştı, ancak sanki onun kontrolü dışına çıkmışlar kırıp damıyorlardı. Onu duvar köşesinde kısıtıran karartı bir saniyede etrafını sarıverdi.

Des-Akl boş bir gayretle tri-blaası gölgenin içine doğru salladı, lakin kılıcın elinden fırlayıp dizlerinin bağının çözülmesinden başka hiçbir şey olmadı. Gölgenin içine hapsolunca beklediği gibi gözleri kararmadı. Kendisini gaz ve sıvı karışımı bir ortamın içinde bulmuştu. Etrafında süzülen yüzlerce küçük elektrikli taneler vardı sanki. Aralarına girince genç kadına doğru saldırmışlardı.

Ne olduğunu tam anlayamadı, ama yaratık onu tamamen güçsüz bir hâle düşürmüştü. Sanki yaşamı ondan alınıyordu. Kurtulma olanağı yoktu, zihninde oluşmuş tek mutlak gerçek buydu. O kadar bitkindi ki; sadece uyumak istiyordu. “Mistrow bütün yaşam enerjini tüketecek. Belki ölmezsin, ama seninle işi bitince buraya geldiğine pişman olacaksın,” diye yankılandı Beel-Sol’un zaferle çınlayan sesi kulaklarında.

Haklıydı aslında, bu canlı bütün enerjisini emiyordu, zaten içinden çekilen güç bunun kanıtıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Uyumadan önce bundan kurtulmalıydı.

Ancak ne yapabilirdi ki? Ayağa kalkmayı bırak, kolunu bile kıpırdatabilecek durumda değildi neredeyse. Rkahan olsaydı, ona ne yapması gerektiğini söylerdi.

Des-Akl onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle kahroldu birden. Yenilirse buradan asla kurtulamazdı. İmparator çok katı konuşmuştu onunla. Bu görevde tamamen yalnızdı, başarılı olmadan dönmesi mümkün değildi.

Neden sonra aklına en başta gelmesi gereken şeyi hatırlarcasına boynundaki zinciri çekti. Onun bağlı olduğu kutuyu parmaklarının arasına aldı. Daha önce nasıl oldu da aklına gelmemişti?

Avucu büyüklüğündeki gümüş daire kutunun ortasındaki düğmeye basınca kara ve mavi madalyonlar ortaya çıktı. Görüntüleri bile ona bir anlamda umut veriyordu. Hiç beklemeden ikisini de ellerine alıverdi. Yükselen bir tatmin duygusuyla birlikte, daha ne olduğunu bile anlayamadan kemiklerine ve iliklerine giren boğucu bir güçle sarsıldı. Fakat olan tek şey bu değildi. Aynı zamanda Mistrow denen yaratığın parçacıkları kadının bedeninin ayrılırken çılgınlık atıyorlardı sanki. Çünkü garip bir yankılanma gelmeye başlamıştı kadının kulaklarına.

Öyle ki, birden Des-Akl’ı azat etmiş ve çıktığı boşluğa dönüyordu. Arada bir de o ciyaklama gibi çıkan ince ve tarif edilemez akis duyuluyordu.

Sonunda onun odayı tamamen terk ettiğini fark eden Des-Akl madalyonları tekrar küçük kutusuna yerleştirip, zinciri boynuna astığında, salona ilk girdiği zamandan bile daha güçlü ve zinde hissediyordu kendisini. Madalyonlar onu bir şekilde iyileştirip güçlendirmişti.

“Beni yok edebileceğini mi sandın, Beel-Sol?” diye haykırdı tri-blaası yerden alırken. Ama başını kaldırdığında az önce tahtta oturan kadın şimdi ortadan kaybolmuştu.

Des-Akl şaşkınlıkla çevresinde döndüğü hâlde onun nereye gittiğini göremedi.

“Neredesin?” diye bağırdı, beklediği gibi yanıt gelmeyince neredeyse hemen her şeyin paramparça olduğu salonda emin ve temkinli adımlarla kırmızı halının üzerinden tahta doğru ilerledi. Bir yandan da sürekli etrafını kollayarak kılıcıyla

dönüp duruyordu.

Kristal tahta çıkan kısa merdivenlerin önüne nihayet vardığında durdu ve garip bir şeyin farkına vardı. Ani bir hareket etme duygusuydu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Kuvvetli bir refleks ile süratle yana doğru çekildi. Bir çeşit uzun metal zincir kenardaki kara tahtı ikiye böldü.

Des-Akl arkasını dönünce Beel-Sol’un elindeki kılıç-zincir ve kırbaç karışımı garip silahı savurduğunu gördü.

Tekrar kurtulmak için havaya sıçramak zorunda kaldı ve onun başının üzerinden parende atarak kadının arkasında yere indi. Aniden dönüp tri-blaası onun saçsız boynuna doğru savurdu, ancak her tarafı keskin kamalarla dolu tuhaf silah kılıcına dolanıverdi.

Des-Akl hızlı davranmak isterken tri-blaası kurtarmaya çalışsa da başarılı olamadı. Kadının elinekinine benzer biçimde bir silahı daha önce hiç görmemişti.

İleriye savurduğu zaman bir kırbaç misali sivri ve öldürücü kamalarla kaplı bir zincir uzuyor, ama geri çektiğinde ise kısalıp gümüş bir kılıç hâlini alıyordu. Ondan kurtulmak imkânsız gibiydi, zira kamalar kılıcın başlarını kaplamıştı.

Beel-Sol ondan iki kat daha uzun ve ağır olsa bile neredeyse onunla aynı güçteydi.

Genç kadın kurtulmak için fazla odaklanma gereği duymadan salondaki parçalanmış onlarca keskin kristal parçasını kadının üzerine yollamaya başladı.

Beel-Sol geriye doğru parendeler atarak kristal parçalarının uzaklaşmaya çalışırken ister istemez Des-Akl’ın silahını bırakmak zorunda kaldı. Fakat bir anda durdu ve havada uçuşup kendisine çarpmak üzere olan bütün kristalleri elinin bir hareketiyle toza çevirdi.

“Çok etkileyici, Des-Akl. İmparator gerçekten seni iyi eğitmiş,” derken, ondan biraz daha uzaklaştı. Gerçekten eğleniyor gibiydi. “Silahımı sevdi mi? Satrandan yapılmadık. Ben adını Vanguard koydum.”

Des-Akl güçlkle soluk alıp verirken kadının söylediklerini dinliyordu. Hiç beklemediği bir anda çok derinden gelen bir kahkaha patlattı. Ne olduğunu bile bilmeden çılgınca gülüyordu. Madalyonları kullanmaya başladığından beri bu ruh hâli değişimleri sürekli olmaya başlamıştı. Zaten bu yüzden onları taşıırken yanında bir koruyucu bulunduruyordu. Beel-Sol onun kahkahasına aldırmadan çevresindeki mesafesini koruyarak bir iki adım attı.

“İmparatorun kara madalyonuna sahiptin, ama gücü hâlâ doğru düzgün kullanmayı öğrenememişsin. Bu kristaller sadece beyni değil, bedeni de etkiliyor. İmparator gibi süper fiziksel güce tam anlamıyla erişememişsin. Belki de bir Lkeith olarak tam anlamıyla arındırılmadığın içindir. Eğer öyle olsaydı doğal yeteneklere sahip olmazdın. Zaten o olmadan beni bu zayıf güçlerle yenecek durumda da değilsin. Sadece tek kristalden güç edinebildiğine göre kristalimi benden almak isteme nedenini hâlâ anlamıyorum. Bence artık geri dönsen iyi olur.”

Des-Akl kahkahasını birden keserek “Anlamamı beklemiyordum zaten,” diye karşılık verdi. Kadının Vanguard dediği silahına odaklanıp onu kendisine çekmeyi denedi hemen, ama boşunaydı. Silah kaya kadar sağlam bir biçimde kadının elinde duruyordu.

“Beni dinlemiyorsun, değil mi? Sen nesneleri hareket ettirebiliyorsun, ben de yapabiliyorum,” dedi Beel-Sol hayal kırıklığı duyan bir sesle iç çekerek. “Senden çok daha ustayım.”

Sağındaki yan devrilmiş uzun kristal masa yerden havalanarak aniden Des-Akl'ın üzerine gitti. Fakat genç kadın buna hazırdu, elinin bir hareketiyle masayı parçalayıp toz hâline getirdi.

Bir süre şaşkınlıkla bakan Beel-Sol kendisini çabucak topladıktan sonra dört metre mesafeden Vanguard'ı hızla savurdu, Des-Akl başını son anda eğerek kurtulabildi. Tri-blaasın üzerindeki mekanizma üç başı harekete geçirince gelen ikinci darbeye karşılık verdi. Hemen sonra ona yaklaşıp sarı bir ışık çakmasıyla tri-blaası savururken kadının Vanguard'ı tekrar kılıç şekline dönmüştü. Bir süre Des-Akl ani ataklar yapmaya çalışarak savunma biçiminde kılıcının ve bedeninin hızlı hareketlerini sürdürdü.

Fakat bunun hiç bitmeyeceğini anladığında aniden havaya sıçradı, dönen triblaasla direk Beel-Sol'un üzerine düştü, ama tek yaptığı kristal zeminde koca bir delik açmak oldu. Çünkü kadın çoktan geriye bir parende atarak kurtulmuştu. Des-Akl tekrar korumaya geçerken hiçbir şeye engel olamadan çevresinin sarıldığını hissetti. Önce hareket etmek istedi, ancak bir çeşit güç ona izin vermedi.

Sanki etrafında yaratılmış görünmeyen bir güç duvarı vardı. Bir çeşit enerji dalgası onu çepeçevre yakalayıvermişti. Biraz sonra ise bu duvar onun bedenini kapladı. Herhangi bir uzvunu hareket ettiremeden ayaklarının yerden kesildiğini fark etti.

Genç kadın bunun kaynağının Beel-Sol olduğunu anladığında, içinde büyük bir öfke ortaya çıktı. Daha önce ruhunda hiç oluşmamış korkunç bir duyguydu, bunun ağırlığı altında neredeyse soluk alamadığını fark etti. Ancak bu önemsizdi artık. Kan beynine sıçramışçasına öfkesi göğsünü yarmaya başlamıştı.

Beel-Sol ise artık kazandığının bilincine varmışçasına silahını kılıfına yerleştirip kadının çevresinde ağır adımlar atarak dolaşmaya başladı.

"Kaç defa söylemem gerekiyor," dedi ince bir alayla.

"Sende ne sabır, ne de güç var. Enerji benim alanım. Beni yenebileceğini sanıyordusun yanıliyordun, Des-Akl."

"Asıl yanılan sensin!" diye kükredi Des-Akl, bedeninin üzerine yapılan baskıya tüm gücüyle karşılık verdi. Bağlarından kurtulduğunda, karşısındaki dev gibi görünen kadın burnunu tutarak yere yığılıverdi.

Artık öfke tamamen genç kadının kontrolünün dışına çıkmıştı. Bir nevi serbest kalmış bir canavar misali çevresine yayılıyor, istemsiz biçimde büyüyor ve kendisini değiştirip başka formlara bürünüyordu.

"Benimle bir daha oynamaya kalkma!" diye haykırdı ona.

"Madalyonu bana ver! Bende senin acınası yaşantını başıslayayım."

Beel-Sol kanayan burnunu tutarak güçlükle ayağa kalktığında, kaynağı anlaşılmayan bir hava akımıyla sarıldığını hissetti. Vakit kaybetmeden Vanguard'ı kılıfından çıkararak etrafını gözlemeye çalıştığında Des-Akl çoktan ortadan

kaybolmuştu.

On saniye sonra o hava akımı bir anafora dönüştüğü için, aldığı korkunç darbenin etkisinden dolayı hâlâ sersem gibi zar zor hareket eden Beel-Sol daha da yavaşlamıştı. Salondaki bütün portreler, eşyalar, heykeller ve parçalanmış kristaller bu anafurun etkisine kapılıp havalandılar. Eşyaların kendisine çarpmaması için geri çekilen kadın silahını yerine koyup ikiye ayrılan tahtının sağlam kısmına tutunmak zorunda kaldı. Ancak bu bir şeyi fark ettirmedi, zira süratlenen hava akımı onu da etkisi altına aldı ve ayakları yerden kesiliverdi. Bir süre boyunca salonun sütunlarının etrafında kontrol edilemez biçimde, kendisini aldığı darbelerden koruyamadan döndü. Uçuşan eşyalardan birçoğu başına ve karnına çarptığı için acıyla böğürdü, ama sesi uğultu içinde kayboldu sadece. Bir ara yanından geçtiği dev sütuna tutunmak için boşuna çabaladı.

Sonunda sırtı duvara çarptığında bir süre orada kaldı. Etrafı keskin derece de yoğun rüzgârın uğultularıyla sarılmıştı. Kendisine itiraf edemese de hayatında ilk kez korkuyordu.

Yere düşeceğini sanırken direk onun üzerine gelen sert hava akımı onu orada öylece asılı bıraktı. İşte o zaman salonun pus yüzünden neredeyse görünmeyen tavanında Des-Akl'ın süzülüğünü fark etti. Rüzgârı kendisini uçurması için emri altına almıştı.

Bu gücü hatırladı Beel-Sol hemen. Zex-Sin'e ait mavi kristalin ortaya çıkardığı yetenektir. Genç kardeşi etrafındaki molekül parçacıklarını hareket ettirerek istediği gibi kontrol edebiliyordu. Bunun Nesyst'ten (telekinesi) tek farkı molekülleri birbirinden uzak olan elementler yani gazlar ve havanın yönetilebilmesiydi. Fakat bu yeteneğin bu şekilde kullanıldığını hiç görmemişti daha önce. Zex-Sin asla bu kadar güçlü olamamıştı.

"Sen-sen- iki kristalin gücüne birden nasıl sahip olabiliyorsun?" diye sorabildi Beel-Sol uğultular arasından güçlükle bağırabildiğinde.

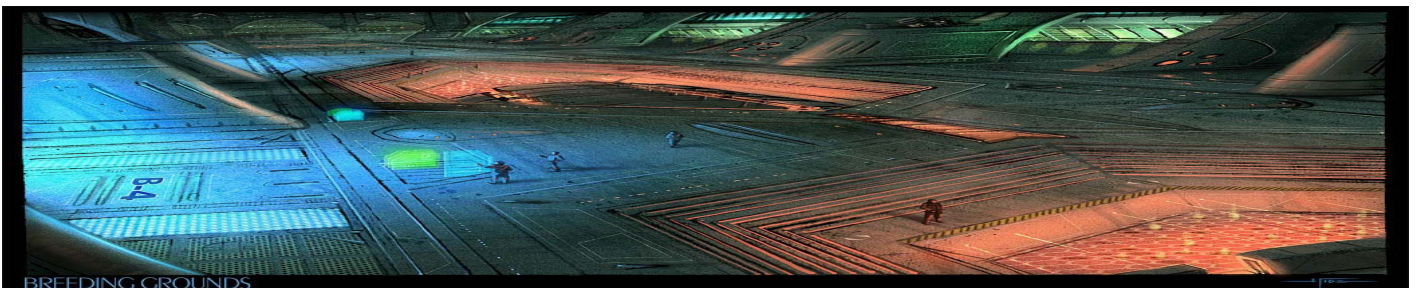
Des-Akl ona doğru süzülerek gelirken anafora daha da şiddetlendi.

"Sana söyledim!" dedi, kara pelerini sırtından kopup esen rüzgâra ve kristal parçalarının arasına karıştı. "Madalyonlar bana ait, bana miras kaldı. Şimdi tekrar soruyorum, onu verecek misin, yoksa devam edeyim mi?"

Beel-Sol bir süre düşünmek istiyordu, ama duvara asılı hâlde ve her an kendisine saplanacak satrandan yapılmış sarı bir kılıç dururken bunun pek de sağlıklı olmadığı aşıkardı.

"Aslında yeni başlıyordum," diye ekledi genç kadın, aynı zamanda salonda özgürce uçuyordu. Fakat Beel-Sol onun konuşmasını zihninde duydu. Neden sonra genç kadın durup onu karşısına aldı. Bir nevi havada ayakta duruyordu. Des-Akl onun sarı gözlerine odaklanınca istediğini elde ettiğini anlayıverdi.

Serhan Vural

ÖLÜ GEZEĞEN - 1

Ali Öztürk

ÖLÜ GEZEĞEN
Bölüm -I

Yaşlı adamın kurumaya yüz tutmuş bir ağacın dallarını andıran elleri, sanki kaçacakmış gibi kadehini sıkıca kavramıştı. O kadar eğilmişti ki çenesi neredeyse masaya değecekti. Umursamaz ve bezgin bir edayla arkadaşına bakıyordu gözüklerinin üzerinden. Tüm gizemlerin anahtarı sanki ondaymış, adeta var oluşun, evrenin ve yaşamın sırlarını çoktan çözmüş bir hali vardı. Her geçen yılın başka bir çizik attığı yaşlı yüzü ve masmavi gözleri ilginç bir uyum içindeydi. Tükenmiş ömrünün son nefesleriymişçesine ciğerlerinin en derinlerinden gelen sesle ağır ağır konuşuyordu.

“Yine içkiyi fazla kaçırдың Hermes. Şimdi karın küplere binmiş, elinde sopayla seni bekliyordun.”

“Hiç sanmam. Bekleme konusunda haklısın. O her zaman bekler, çok da kızar ama uykusundan hiç taviz vermez. Şimdi mışıl mışıl uyuyordun. Bu unuttuğum ilk evlilik yıldönümümüz değil merak etme.”

“Sen onu külahıma anlat. Bir ton azarla zıbarıp, yarın berbat bir baş ağrısıyla uyanacağına kalıbımı basarım.”

“Ne yani? Ömrümün son günlerinde şurada en iyi dostumla felekten bir gece çalamayacak mıyım? Hem 72 yaşında biri için evlilik yıldönümü kutlamak düpedüz saçmalık artık.”

“Gözlerim yaşardı, ama yerinde olsam kolundaki kaohine bir göz atardım. Evde seni neyin beklediğine bir bak istersen.”

Alkolün etkisiyle mahmurlaşmış olan Profesör Hermes’in göz kapakları bir anda ardına kadar açıldı. Kırıkmış alınının altında çatılmış kaşları ve fal taşı gibi gözlerle ağır ağır doğruldu. Elleri yumruk yumruk, dişlerinin arasından küfürle karışık anlaşılmaz birkaç sözcük mırıldandı. Belli belirsiz duman içinde uzak bir hayal gibi görünen şarkıcı kızın ve müzik grubunun görüntüsü giderek bilincinden uzaklaştı. Barı dolduran müzik sesi kulaklarına ulaşmıyordu şimdi. Zaman ve yer kavramı bir an için kayboldu.

“Hermes, neyin var? İyi misin?”

Bu sözler Hermes’i şimdiki zamana geri döndürdü. Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Sanki tanımadığı birine bakıyordu. Birilerine olan bitenin hesabını sormak istercesine hiddetle sıkılmış yumruklarını fark ederek ürttü. Ellerine bakakaldı bir süre. Ardından çaresizlik dolu ağlamaklı bir sesle mırıldandı.

“İyiym ben. Hadi kalkalım artık.”

* * *

Burası ağaç şehrin en sevdiği bölgesiydi. Binlerce böcek aracın kanat seslerinden uzakta, sessizliğin sesini dinlemek ve anılarıyla baş başa kalmak için arada bir gelirdi buraya. Karanlık uzayda vızıldayarak yukarı aşağı salınım yapan aracın içinde güneşin yerkürenin ardına doğru kayışını izledi. Gençlik yıllarının aşkı Emarin’le herkesten ve her şeyden uzaklaşıp ağaç şehrin ana dalının en ucundaki A-2356 numaralı kafede buluşurlardı. Gençliğin gözde eğlence merkezlerinden biri olan bu yerde en güzel aşk sözcüklerini fısıldarlardı birbirlerine. Emarin’in %95 olasılıkla onu terk edeceğini, başka birine aşık olacağını söyleyip duran kişisel kaohinini parçalamıştı. Sonsuza kadar birbirlerini seveceklerine söz vermişlerdi oysa. Ne var ki, akıp giden zaman kaohini haklı çıkarmıştı. Bu öngörüdeki doğruluğun sırrını

çok iyi biliyordu Trev. Kaohin’in hiçbir suçu yoktu elbette. Sonuçta bu aygıt, kendisinin ve Emarin’in yaşam profillerine ve karakter analizlerine dayalı verilerden yararlanarak bu sonuca ulaşmıştı.

Kaos teorisi, olasılıksal istatistik ve yapay zekanın bir araya geldiği değişik boyut ve kapasitelerdeki bu olağanüstü aygıtlar günlük yaşamın içine gireli en az üç yüzyıl olmuştu. Yetişkinlerin kullandığı kaohinler zamanda daha ilerisini öngörüyordu. Doğal olarak daha pahalıydılar. Torunlarının geleceğini öngören aygıtların fiyatı, çocuklarınınkini bildirilenlerin yaklaşık iki katıydı. Çocuklar ve gençler henüz kişisel gelişimlerini tamamlamadıklarından, karamsarlıktan kaynaklanan psikolojik travmalara uğramamaları için öngörü süresi daha düşük kaohinler kullanabiliyorlardı. Çocukların kullandıkları en fazla 1 ay sonrasını, gençlere satılanlar ise 1 yıl sonrasını öngörebiliyordu. Öngörü Denetleme Birimi, 1 yıldan fazla öngörü yapabilen aygıtların 18 yaşın altındakilere satılmasını yasaklamıştı. Her yaş grubundan alıcısı olan bu teknoloji harikalarının imalatını yapan şirketlerin tümü çoktan köşeyi dönmüşlerdi. Evlerindeki kaohinin zamanda ne kadar ileriye öngörebildiği insanların sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel statüsünün de bir göstergesiydi. En güçlü aygıtlar güvenlik güçlerinin elindeydi. Bunlara po-kaohin deniyordu ve geleceği doğru olarak öngörebilme oranları %95’in üzerindeydi. Bunlar da, doğru öngörü oranı %98 olan ana kaohin tarafından denetleniyordu. Böylece, po-kaohinlerin kötü niyetli güvenlikçilerin elinde kötüye kullanılma olasılığının önüne geçilmiş oluyordu. Karakter ve DNA analizi verilerine göre suç işleme olasılığı yüksek olan kişilere kaohin satmak yasalara aykırıydı. Öngörü oranı yüksek olanlara kariyer sahibi, kültürlü, sicili temiz ve tabi ki zengin kişiler sahip olabiliyordu. Hafızası zamanda daha da gerilere götürdü Trev’i.

Çocukluğunun o sonu gelmez yaz günlerinde ağaç şehrin dalları arasında arkadaşlarıyla uçuşup saklambaç oynadığı günleri hatırladı. Gün batmadan eve dönmesini sıkı sıkı tembih eden annesinin, büyülu ayın aydınlattığı dalların birindeki evlerinde hışımla bekleyişi geldi aklına.

“Kaohinin dün ne dediğini duydun. Bugünkü oyunda kaza olasılığı %60 demişti. Sen ne zaman akıllanacaksın Trev? Geleceğini düşündükçe kahroluyorum.”

“Lütfen başlama yine anne!”

“Ya kardeşin gibi düşseydin Trev. O zaman ne yapardım ben?”

Annesi bunu söyledikten sonra bir anda gözyaşlarına boğulmuştu. “Düşme”nin ne demek olduğunu yıllar sonra öğrenmişti Trev. Yaşadıkları ağaç şehrin altında uçsuz bucaksız bir radyoaktif deniz olduğunu ancak okuldaki arkadaşlarından dinlemişti. Ebeveynler bu konuda çocuklarına hiç bir şey anlatmazlardı. Fakat kolonideki her bireyin bilinçaltına doğumlarından itibaren bu olgu sanki genetik bilgi gibi bir şekilde yerleşirdi. Radyoaktif denizin hayatın ve ölümün kaynağı olduğu tüm yetişkinlerce bilinirdi. Fakat bu konuda, ne aile ortamında ne de okuldaki derslerde bilgi verilirdi. Her insan kulaktan kulağa yayılan söylentilerle bunu zaman içinde öğrenirdi.

Ev kaohini, bu yaramaz çocuğun asi bir gence dönüşeceğini ve rahat durmayıp başını belaya sokabilecek işlere girişeceğini söylemişti. Geçen yıllar kaohini doğrulamıştı.

Damarlarındaki kanın delice aktığı gençlik yıllarında kaza olasılığının en yüksek olduğu ağaçlar arası yarışlara katılıyor, adeta ölüme meydan okuyordu. Babası oğlunun yaramazlığını adı gibi bilmesine rağmen onu kıramamış, on sekizinci doğum gününde ona son model böcek araçlardan birini satın almıştı.

İcat edilen ilk kaohinler zamanda geçmişe ait kısa süreli çıkarımlar yapabiliyordu. Fakat bunlar gelecek tahmini yapanlar kadar rağbet görmediğinden yaygınlaşmamıştı. Tüm ağaç şehirde sadece tarih araştırmasına yönelik kaygı taşıyan birkaç bilim adamında bulunuyordu geçmiş tahmini yapan kaohinler. Son yüzyılda bir elin parmaklarını geçmeyen sayıda mezun veren koloni üniversitesi tarih bölümünün başkanı Profesör Hermes de bu bilim adamlarından biriydi. Onunla ilgili belleğinde pek anı yoktu Trev'in. Üniversite yıllarında seçmeli ders almıştı Hermes'ten. Beline kadar uzanan upuzun ve bembeyaz saçlarını anımsayabiliyordu sadece.

Bu kez içini profesöre dökmekte kararlıydı. Kimseyle paylaşmadığı saçma sapan düşünceler son birkaç aydır olmadık zamanlarda aklına üşüşmeye başlamışlardı. İşine yoğunlaştığı anlarda, ailesiyle bir arada olduğu mutlu bir akşam yemeğinde ya da arkadaşlarıyla eğlendiği en çılgın partilerde kendini birden boşlukta yapayalnız buluyor, eli ayağı titremeye başlıyordu. Belki de bir psikologa görünmeliydi. Ruhundaki bu gel-gitlerin normal olmadığı apaçık ortadaydı. İçinden bir ses sadece Profesör Hermes'in derdine çare olabileceğini söylüyordu. Tıpkı üzüntülerin paylaşıldıkça azaldığı ve sevinçlerin paylaşıldıkça çoğaldığı gibi içini kemiren akla zarar fikirleri onunla paylaşırsa rahatlayacağını hissediyordu.

Böcek aracı hızla sürdü. Ağaç şehrin ana dallarından birinde bulunan üniversite yerleşkesinin en uzak köşesindeydi tarih bölümü. Geleceği değil geçmişi arayanların ihmal edilisinin resmiydi bu adeta. Sadece düşüncede değil gerçekte de bir kenara itilmişlerdi. Yüzyıllar boyunca sinsi bir hastalık gibi tüm koloniye yayılmıştı bu gelecek merakı. Tarihsel bilinç yok olmak üzereydi. İnsanlık tarihi en fazla iki bin yıl öncesine kadar biliniyordu. Daha eski zamanlar için ise birçok efsane türemişti. "Kaohinler gerçekte insanlık tarihini araştırmak için icat edilmiştir". Üniversitedeki seçmeli tarih dersinde Profesör Hermes sık sık bu cümleyi tekrarlardı.

Ardından da şu cümle gelirdi, "Fakat, gelecek tahmini yapabilme özelliğinin eklenmesi ile günümüzün elinde ticari bir meta haline dönüşmüşlerdir."

Bölümdeki odasının ışığı yanıyordu profesörün. Böcek araç, yukarı aşağı küçük salınımlar yaparak boşlukta durdu. Trev'in içeri girmesi için kapıdaki algılayıcıya adını söylemesi gerekmişti.

"Merhaba Profesör, ben Trev. Ziyaretçi kabul ediyor musunuz?"

Birkaç saniyelik beklemeden sonra kapı açıldı. Yavaşça içeri

girdi. Tüm duvarları boydan boya kaplayan bir sayısal kitaplığa ve devasa sütunlara sahip odada profesörü aradı gözleri bir süre. Kimseyi göremeyince seslenmek zorunda hissetti kendini.

"Profesör Hermes, orada mısınız?"

Cevap yoktu. Oldukça geniş olan odanın tavanı da çok yüksekti. Ağaç şehrin mabedini andıran bir yanı vardı. Usulca duvarlardan birine sokularak elini sayısal kitaplığa dokundu. Profesör Hermes'in en son okuduğu kitaplar listelenmişti. Bunlar arasında "Kaohin Tarihi: İlk Kaohinlerden Günümüze" adlı kitap ilgisini çekti. Dijital sayfalarda pek çok araştırmacının fotoğrafı gözüne ilişti. Bunlar arasında hakkında en fazla bilgi ve fotoğraf olan kişi Profesör Aitor'du. Tombul güleç bir yüze eşlik eden beyaz saç ve uzun sakalı ile hayat dolu, sempatik birine benziyordu. Yuvarlak gözlükleri kocaman kafasının yanında çok küçük kalıyordu. Fotoğrafın altında, öne sürdüğü teorenin kaohin tarihinde yeni bir çığır açtığı anlatılıyordu. Sayfalarca uzunlukta formüller ve denklemlerle teorisini ispatlamıştı. Ne var ki, dönemin bilim otoriteleri bu teorenin hiçbir bilimsel değerinin olmadığını, çünkü doğru ya da yanlış olduğunu bilimsel deneylerle kanıtlamanın ve laboratuvar ortamında gözlemlemenin mümkün olmadığını söylemişlerdi. Aitor'un ölümünden yüzyıl sonra geliştirilen anti-madde hızlandırıcıları ile uzayda yapılan deneylerle doğrulanana kadar farklı bilim adamları tarafından düzinelerce benzer teorem üretilmişti.

Profesör Hermes, odanın öteki ucundaki kapıdan yavaşça içeri girdi. Gözlerini Trev'den ayırmadan, uzunca bir süre öksürdü. Sonu gelmez öksürük nöbeti bitince nefes nefese konuşmaya başladı.

"Selamlar Trev, hoşgeldin. Bilgisayar seni tanımakta biraz zorlandı. Yıllar önce tarih dersinden bir öğrencim olduğunu söyleyince anımsadım".

Profesör Hermes, kaohini Gelecek Tarama modunda bırakmış olmalıydı. Aksi halde Trev'in ziyaretini kendisine önceden bildirirdi.

"Doğrusu ben de hafta sonu olduğu için aslında evinizde olacağınızı düşünmüştüm, fakat kaohin üniversitede olduğunuz söyledi."

"Haklısın bugün evde olmalıydım, ama gördüğün gibi burada sabahladım. Neymiş efendim? Evlilik yıldönümünü unutmuşum. Bu yaşımda bile kadınları hala anlamış değilim."

"Anlıyorum".

Trev, kendisine bile saçma gelen nedenlerle yaptığı bu zamansız ziyaretin verdiği mahcubiyetle tedirgin bir halde etrafa bakındı. Hermes'in o anda soran gözlerle kendisini süzdüğünü biliyordu. Sessizlik uzun sürmedi.

"Evet Trev, seni dinliyorum. Sorun nedir?"

Ali Öztürk

(Devamı gelecek sayıda...)

BİZ NE YAPTIK?

Mahir B. Asut

BİZ NE YAPTIK ?

Uyandığında gerinmeye, nefes almaya çalıştı. Kırkbeş yıl kadar önce, yeni “milenyuma” girişin ilk yıllarında aynı şeyi yapmaya çalışır, genellikle rahatlar, bütün vücudunun enerjisiyle dolduğunu hissedirdi.

Şimdi öyle olmuyordu. Ciğerleri; sıcak, ağır ve pis kokan havayı kabul etmekte zorlanıyor, gereken oksijeni vücuduna dağıtmak istemiyordu sanki. Zaman zaman yataktan nefessiz kalmışçasına fırladığını da biliyordu.

Baş ağrısı ve sıkıntıyla doğruldu, pencereyi açmak için seğirtti -Aslında bir penceresi olduğu için şanslıydı. Yeni binaların neredeyse hiçbirinde açılabilir pencereler yoktu- Yıllardır yüzünü açıkça gösteremeyen Güneş, kurşunu gökyüzünde gizlenmiş ruhsuz ve solgun bir silüet çiziyordu.

Pencereyi açınca dışarıdaki içeridekinden pek de farklı olmadığı gerçeği bir kez daha dumanlı bir esinti olarak suratına çarptı. Canı çok sıkındı. Binanın su deposunun henüz dün doldurulmuş olduğunu hatırlayıp, “komşuları” kıymetli suyu tüketmeden önce birkaç damlayla da olsa yüzünü yıkamak için lavaboya seğirtti.

Bu kez şanslıydı. En azından su akıyordu. Son derece cılız sudan bir avuç aldı, yüzünü yıkadı. Ardından makineyle tıraş oldu. Sabah duşları veya ıslak tıraşlar tarihe karışalı otuz seneyi aşmıştı. Artık onbeşte bir yapılabilen duşun günü ise henüz gelmemişti.

İşe gitmek hiç içinden gelmiyordu ama mecburdu. Henüz yatmakta olan karısının huzursuz kıpırdanışları onun da uyanmak üzere olduğunu gösteriyordu. Karısının da yetişeceği bir işi, öğrencileri vardı. Usulca onu da uyandırdı. Aynı sabah huzursuzluğunu yaşayan kadın da eli başında zoraki bir “günaydın” dedi kocasına.

Çocukları yoktu ve olmayacaktı da. Kadının yaşı oldukça ileriydi. İlerleyen yaşlarına karşın her ikisi de bir on yıl daha çalışmak zorundaydılar. Dedelerinin kendilerine kıyasla çok daha erken yaşta emekli olduklarını; yaşamlarının kalan kısımlarını huzur içinde geçirecek, torunlarıyla, bahçeleriyle, hobileriyle ve denizle uğraşacak zamanı bulabildiklerini hatırlıyorlardı.

Deniz... Daha geçen yüzyıldan itibaren insan eliyle bozulmaya yüz tutan deniz yaşamı tarihe karışalı çok olmuştu. Balıkçılık diye birşey yoktu artık -çünkü balık yoktu. Sadece büyük deniz çiftlikleri ve buralarda yetişen genetik ürünü devasa endüstriyel balıklar kalmıştı geriye. Bir zamanlar Marmara’da minyatür örnekleri bulunan istavritlerin 40-50 kilo olanları, 700-800 kiloluk orkinoslar... Ayrıca deniz insanın düşmanı olmuş, buzulların iyiden iyiye tarihe karışmasıyla deniz seviyesi yükselmiş, azar azar, insanların kaçmasına fırsat vererek sahilleri yutmuştu.

Ayvalık, Altınoluk, Bodrum, Lara, Side, Semizkum, Yeşilköy, Güzelce, Bozcaada... ve daha birçok sahil kasabası,

sahil semti ve ada tarihe karışmış, sayısız site ve ev terk edilerek denizin insafına bırakılmıştı. Belki bir zamanlar bu siteler, evler, garajlar ve iskeleler balıkların barınağı olup onlara yaşam alanı sağlayabilirdi ama şimdi onların da hiçbirisi yoktu. Bunun yerine durgun suların içinden göğe doğru doğaüstü bir manzara çizen apartman blokları vardı. En görkemli olanları ise eskiden Ataköy olarak bilinen ve artık Yenibosna sahili olarak adlandırılan bölgede yer alıyordu.

Adam, karısının ve kendisinin kahvesini hazırlamak için otomatın düğmesine bastı. Sessizce işini gören cihaz adamın yerleştiği iki metal bardağı doldurdu. Kullan at bardaklar birer tüketim çağı çılgınlığı olarak çoktan tarih olmuştu. Aynı makineden çıkan çamurumsu maya yiyecekleri de masanın üzerinde duruyordu. Fazla konuşmadan, masada gömülü bulunan holografik ekrandaki haberlere göz atıp kahvaltılarını ettiler.

Haberler hep aynıydı sanki. 450 milyon insanın doğrudan ve dolaylı etkilerle hayatını kaybetmesine yol açan kırk yıl önceki nükleer savaştan bu yana haberler bile tatsız, tekdüzeydi.

Kuzey Kore, ABD’nin 2009 Temmuz’undaki beklenmedik saldırısına hızlı bir karşılık vermiş, yıllar önce işbirlikçilerini kullanarak ABD’nin büyük eyalet merkezlerine yerleştiği nükleer bombaları ardı ardına patlatmıştı. Kuzey Kore ve “istemedi de olsa” Güney Kore ve Çin’in bir kısmı haritadan silinirken, ABD’nin kayıpları hepsinden büyük olmuştu.

Dünyayı yavaş yavaş kavuran, denizleri cansızlaştıran nükleer bombalar değildi. Aslında bunların etkisi, yıllar boyunca atmosfere salınarak sera etkisine yol açan gazların yanında son derece hafif kalıyordu. Bilim insanlarının küresel ısınma yakarıları, uyarıları birkaç radyo istasyonu ve internet sitesi dışında medya ilgisi görmemiş, göstermelik Kyoto protokolü bile ABD’nin tavrı nedeniyle rafa kaldırılmıştı. Eriyen buzullar daha çok güneş ışınının emilmesine ve atmosferin daha hızlı bozulmasına yol açmıştı.

ABD’de savaş sonrası başlayan ekonomik çöküntünün de etkisiyle dünyanın güç dengesi Avrupa lehine değişmiş, ancak onlar da süper güç olma imkanı bulamamışlardı. İklimin darbesini yiyen Avrupalı’ların birçoğu verimli kıyı bölgelerini terk edip önlem olarak geçen yıllarda sahiplendikleri yüksek topraklara, başka ülkelere sığınmışlardı. Bu süreç yaşanırken yine milyonlarca insan küresel ısınmanın doğrudan ve dolaylı etkileri sonucu çok erken yaşta hayatını kaybetmişti. Afrika’da ve Avustralya’daki kayıplar hayalgücünün dahi ötesindeydi.

Avrupa’da Hollandalıların inadı şaşırtıcıydı. Birçoğu, yıllar önce suya gömülmüş ülkelerini terk etmemek için ısrarlıydılar. Kuma çakılı kazıklar üzerinde yükselen Hollanda evlerinin yerini daha yüksek kazıklar üzerine yerleşmiş devasa siteler almıştı. Bu sitelerin herbiri yüzbinlerce insana ve iş merkezine barınak sağlıyordu. Dünyanın sayılı güzelliklerinden Norveç’in dantel kıyıları ortadan kaybolmuş, denize inen biçimsiz kayalıklar kalmıştı sadece.

Adam ve kadın, kahvaltılarını yapıp evden çıktıklarında saat 8:30'u göstermekteydi. Toplu taşıma dışında alternatifleri bulunmadığı için Pendik'ten Mecidiyeköy'e gitmek üzere, onlarca vagonun arka arkaya dizildiği tren ile otobüs arası, yetkililerin "Speedbus" adını vermekte ısrar ettikleri ancak vatandaşların kısaca Trenbüs dediği hibrid motorlu vasıtaya atıldılar kendilerini. Yollarda tek tük araçlar vardı.

Dünyanın sadece on yıllık petrol stoku kaldığı ve halen tamamıyla yerine geçecek bir alternatifi olmadığı için petrol üreticisi ülkeler dış satışlarını tamamıyla durdurmuş, etkinliğini yitiren ancak tüketim iştahını hiç kaybetmemiş olan ABD ise kendi petrolüne yönelmek zorunda kalmıştı.

OPEC, perdeyi kapatalı çok olmuştu. Piyasada hiçbir düzenleyici bulunmadığından ham petrolün varil fiyatı yüzlerce kat artmış, petrole dayalı endüstriler çökme durumuna gelmişti. Petrole olan talep tamamıyla ortadan kalkmamış ancak iyi-den iyiye azalmıştı. Hidrojen pilleri son derece gelişmesine ve her alanda kullanılmasına karşın petrolün desteği yine de gerekliydi.

Yıllankavi Trenbüs, kimi zaman raylarda, kimi zaman yolda, belirli noktalarda durarak artık üzeri ve altı köprülerle, tüp geçitlerle neredeyse kaplı olan, geçiş kontrolü uluslararası bir şirkete satılmış, bir zamanlar güzelliği ile ünlü "boğaz"ın altından geçip, Mecidiyeköye vardığında adam ve kadın vasıttan indi. İşyerleri yakındı. Kadın, ilkokul öğretmeniydi ancak doğum oranlarının iyice düşmesi nedeniyle okutacak öğrenci bulmakta güçlük çekmekteydi.

Dünyanın yaşanmaz bir yer haline gelmesi değildi tek problem. İnsanlar, çocuk sahibi olmak isteseler de yedikleri genetik olarak değiştirilmiş besinler ve tarım alanlarının birer birer ortadan kalkması sonucu tüketmek zorunda kaldıkları mayalar, diğerleri gibi, sperm ve yumurta hücrelerinin de gelişimini, işlevini engellemekteydi. Tıbbi yardım almadan hamile kalabilmek imkansız olduğu gibi çoğu zaman doğum gerçekleşmeden cenin hayatını kaybediyordu.

Şanslı çiftler, belki bir belki iki çocuk sahibi olabilmekte, çocuklarını yaşatmak için olağanüstü çaba sarfetmek zorunda kalmaktaydılar. Çocuk felci, kızamık, menenjit gibi hastalıklar dünya üzerinden silinmiş olsa da genetiği değiştirilmiş ineklerin sütleri, neredeyse yapay denebilecek fabrikasyon tavuk yumurtaları, verimi birkaç katına çıkmış ancak toksik hale gelmeye başlamış buğday gibi temel bileşenlerle hazırlanan gıdalar besleyici olmaktan çok uzaktı.

Genetik devleri, tüm süreç boyunca boş durmamış, ülkelerin hükümetlerini birer birer etkileyerek veya onları satın alarak ülkelerde tarımı bitirmişlerdi. Artık onların sattıkları tohumların ürünleri dışında "doğal" denebilecek bir tek yiyecek bitkisi dahi kalmamıştı dünya üzerinde. Geçmiş nesillerin organik tarım deneyimlerini bugüne taşıyan sayılı birkaç uzmanın birer birer ortadan kalkması ile tüm toplum "süpermarket çiftçilerine" dönüşmüştü çoktan.

Direnişin son kalesi olarak görülen balkan ülkeleri de pes etmiş, birkaç yıl önce onlar da genetik tarıma geçmişlerdi. DNA'sı değiştirilmiş bitkilerin programlanmış genetik istila-

cılığı, doğal türleri de yok ediyor, onların yerini alıyordu. Bir tür özel ışımaya da sahip kılındıkları için uydular aracılığı ile hangi tarlanın hangi tür bitki ile kaplandığı izlenebiliyor, genetik şirketlerinin avukatları o tarlaların sahiplerinden "lisans" bedeli almak için hemen devreye giriyorlardı.

Hükümetlerin dev şirketlerin tekeline gireceği korkusu artık gereksizdi. Çünkü bu çoktan gerçekleşmiş, hükümet üyeleri, yakalarındaki şirket rozetlerini bile saklama gereği duymadan dolaşıyorlardı. Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin adı aynı kalmıştı kalmış olmasına ama seçilenlerin neredeyse tümü büyük şirketlerin temsilcileri haline gelmişti.

Türkiye, sonunda Avrupa birliğine alınmıştı. Halkın aşama aşama uyuşturulması, geçmişteki apolitizasyon stratejilerinin etkisiyle çok kolay olmuş, Kıbrıs'tan tamamıyla vazgeçilmiş, çoktan Rumlara terk edilmişti. Ayasofya bile artık bir kiliseydi. Türkiye'nin sınırları üzerinde oynanmış, bir kısmı federal bir devletin toprakları arasına katılmıştı. Dünyanın son ve en verimli petrol yataklarından birinin bu yeni federasyonun başkenti yakınlarında bulunması son derece "ilginçti". Bu arada, Ermeni devletine de, kabul edilmek zorunda bırakılan sözde soykırım tazminatı nedeniyle büyük topraklar verilmişti.

Tüm bu gelişmeler öylesine gerekçeler, kararlar ve basiretsizlikler sonucu ortaya çıkmıştı ki, ne politik manevralarla etkisizleştirilen ordu, ne de milliyetçi, vatansever gruplar tepki gösterecek zamanı, ortamı bulamamıştı. Aslında bir tepki gösterilmesine dahi gerek duymamışlardı. Toplum genelinde Avrupa Birliği kutsal hedefi ve kazanılmıştı, gerisi sadece formaliteydi!

Nihayet okuluna, sınıfına varan kadının gözü her zamanki gibi utanç ve hüznle yeni Türkiye haritasına kaydı. Haritanın ortasına resmedilen AB bayrağı, silahların yapamadığını yapmış olmakla gururlu, dalgalanır gibi göründü gözüne. Sınıftaki öğrencilerin birçoğu için bu harita basit bir gerçeklik, onun öncesi ise masaldı. Tıpkı Osmanlı İmparatorluğu sınırlarının yakın geçmişte yaşayanlar tarafından bir "masal" olarak görülmesi gibi...

AB normları gereği, sınıfta ne bir Atatürk resmi, ne Onuncu Yıl Marşı, ne de Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi asılıydı. Bunlar son otuz-otuzbeş yıldır unutulmuş, bir kuşak bunları hiç duymadan yetişmişti. Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi gizli bir el tarafından yasaklı metinler kapsamına alınmış, tüm okul kitaplarından çıkarılmış, belleklerden kazınmıştı.

"Söylev" in kitapçılardaki son basılı kopyasına 2017 yılında rastlanmış, bu tarihten sonra arşivdeki kitaplar dışında ne yeni baskısı olmuş, ne de ulu orta okunabiliyordu. Kurtuluş Savaşımız, AB'nin baskısı ile hazırlanan yeni kitaplarda bir avuç "teröristin" eylemlerine dönüştürülmüş, geçmişin silahlı, bugünün paralı mandacıları Türkiye tarihini baştan yazdirmışlardı.

Adam işyerine girdiğinde İngiliz sekreterlerden biri sertçe yüzüne bakarak müdürün kendisini beklediğini söyledi. Müdür Fransız'dı. Yıllar önce apar topar, ver gitsin mantığı ile bir kamu bankası iken özelleştirilen kurumun Krediler ve

İstihbarat Müdürüydü. Bankayı ele geçiren İngiliz-Fransız konsorsiyumu, eski çalışanlarının büyük bölümünü AB'nin sağladığı serbest dolaşım olanakları sayesinde kendi vatan-daşları ile değiştirmişti.

AB normları, işsizlik ödentilerini artırmış ancak işsizlerin sayısındaki patlamayı önleyememişti. Umutsuz ve bezgin çoğunluk arasındaki intihar vakaları sıradan adliye olayları olarak görülmekte, her gün onlarca kişi yaşamına son ver-mekteydi.

Müdürün odasına giren adam akıcı bir Fransızca konuşmak-taydı. Zaten bu sayede halen görevine devam edebilmekteydi. Müdür, kendilerinden kredi alan bir Türk işadamlarının kre-disini geri ödemekte gecikmesine karşın hukuki sürecin neden hala devreye konmadığını, adam işadamlarıyla görüşü-lüp, yeni bir ödeme planı üzerinde uzlaşılacağını söyledi.

Müdürün niyeti farklıydı tahmin edilebileceği gibi. Söz konusu firma üretim sektöründe var olmaya çalışan son Türk KOBİ'lerinden biri iken bankanın alımında fonksiyonel olan araçlardan biri firmayı bir Norveç-Danimarka konsorsiyu-muna pazarlamayı hedeflemekte, bu amaçla Müdürden yar-dım istemekteydi.

Gelişmiş batılı ülkelerin büyük bir bölümü yıllar boyunca Türkiye'nin üreticiden çok tüketici bir toplum olması için çalışmış ve bunu başarmışlardı. "Sizin maliyetiniz yüksek" diyerek kapattırdıkları yan sanayileri, gelişmiş sanayi üreti-minin nüveleri oldukları için temizlemişlerdi.

Devasa holdingler çoktan yabancıların olmuş, var olmaya çalışan kuruluşlar birer birer yabancı şirketlerin eline geç-mişti. Avrupa'nın giderek yaşanmaz hale gelen iklimi nede-niyle Türkiye'ye göç eden Avrupalıların çoğunluğu bu kuru-luşlardaki Türk çalışanların yerini almakta gecikmedi.

Müdür, borçlarını ödeyemeyen firma için hukuki sürecin derhal başlatılmasını istemişti. Hukuk sisteminin de özelleş-mesi ve Fransızların kontrolüne girmesi nedeniyle bu sü-recin bir-iki hafta içerisinde tamamlanarak şirketin kontrolü-nün ve tüm malvarlığının kısa sürede bankaya kalacağını -ummaktan da öte- biliyordu.

Firmanın hiçbir şansı, gidebileceği hiçbir yasal merci yoktu. Tahkim yasaları her Türk kuruluşu gibi onların da elini kolu-nu bağlıyordu. Geçmişte, Avrupa'daki yüksek mahkemele-rin, Türklerden gelen başvuruları Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine sonlandırması birilerinin hoşuna gidiyordu ama bugün onlar bile şaşkınlık içindeydi.

Asıl amaçlar, gerçekler meydana çıktığında iş işten geçmişti çoktan. İnce ayarlamalar, düzenlemeler, manevralar sonu-cunda sadece Türkiye haritası değil, Türk hukuku da Türk insanını, Türk kuruluşlarını savunamayacak, yargılayama-yacak bir noktaya getirilmişti. Türkiye, Avrupa'nın arka bahçesi olmuştu işte...

Adam burada çalışmak zorunda olduğuna bir kez daha lanet ederek masasının başına döndü. Holofon'dan aradığı firma yöneticisine durumu açıklayarak yapılacak en iyi şeyin

hukuki süreci beklemeden firmayı tüm malvarlığı ile bedel-siz olarak bankaya devretmesi olacağını söyledi. Aksi tak-dirde hukuk mekanizmasının yaratacağı olağanüstü masraf-ları da üstlenmeleri gerekecekti...

Yöneticinin ağlamaklı gözlerle başını sallamasını izleyen adam gerekli dökümantasyonu Holofona üzerinden firmanın sistemine aktardı ve elektronik imzalı belgelerin kendisine ulaşması için firmaya birkaç saat zaman tanıdı.

Teknoloji gelişmiş, ancak teknolojinin klasik vaatlerinden olan "kolaylaşacak bir hayat" pek kalmamıştı. Küresel ısınma, yeşil bitki örtüsünü büyük ölçüde ortadan kaldırmış, özellikle Afrika kıtasını cehenneme çevirmişti. Bu kıtaya yapılan yardımlar tamamıyla sona erince pek bir insan ve hayvan izi de kalmamıştı zaten.

Aslanlar, Antiloplar, Timsahlar, Gergedanlar, Zürafalar ve bir zamanlar kıtaya yayılan tüm canlıların nesilleri çoktan tükenmiş, dinazorlarla birlikte okul kitaplarına girmişlerdi. Halen yaşayan bazı örnekler, üreme imkanları olmadan, sirklerde veya hayvanat bahçelerinde son günlerini sürdür-mekteydi.

Teknoloji gelişmiş, İnternet tıpkı elektrik ve su gibi zorunlu bir gereksinim olmuş, tüm medyanın yerini almıştı. Kağıt tüketimi azalmış, ancak yeterince ağaç bulunamadığı için kağıt üretim imkanı da neredeyse kalmamıştı. Kitaplar da likit kristal parşömenlere "basılıyordu" artık.

Mesaisi biten adam hafif bir baş dönmesi ile işyerinin yüz-yirminci katındaki ofisinden aşağı indiğinde hava sabahkin-den farklı değildi. Kasvetli, son derece sıcak, nemli ve kurşunu bir gökyüzü. Karısının okuluna doğru yürüdü ve yolda karşılaştılar.

Trenbüs'e binmek için yüzlerce kişinin beklediği devasa durakta sıkıntıyla birbirlerine bakıyorlardı. Başlarını çevir-dikleri, bir zamanlar mavi olduğunu dijital video kayıtlarını veya eski filmleri izlediklerinde hatırladıkları gökyüzü onlara adeta somurtmaktaydı.

Aynı anda dünyanın bir başka ucunda, bir zamanlar dünyayı çekip çeviren, şirketleri aracılığıyla hükümetleri ele geçiren, tüketim çılgınlığı ve doğal tahribatı karlılık uğruna yücelten tarikatvari oluşumlardan birinin, steril şartlar altında, tama-mıyla dış dünyadan kopuk şekilde yaşamak zorunda olan doksan yaşındaki hasta başkanı, cam kubbeli tavanın altında başını kaldırmış şaşkınlık ve onlarca yılın ardından ilk kez göz pınarlarından süzülen birkaç damla gözyaşı eşliğinde hüznle yukarı, aynı kurşunu göğe bakmaktaydı: "Biz ne yaptık..."

Yazan: Mahir B. Aşut

(<http://mahir.asut.net> sitesinden alınmıştır.)

KALKANLARIN BEKÇİLERİ

Afşar Çelik

KALKANLARIN BEKÇİLERİ

Kamyoncu Steve, o gece vagon lokantaya girdiğinde bir müddet şaşkınlıkla kapıda dikildi kaldı. Herkes gözünü televizyondaki bir resme dikmiş öylece bakıyordu. Ortalıkta çıt yoktu. Ekranı bir kere baktığında o da bakışlarını ayıramadı. Kahvesini içip kekini yedikten sonra lokantadan çıkarken aklındaki tek şey, Türk olduğunu söyleyen genç bir adamın herkesi gülmekten kırıp geçiren fıkralarıydı.

* * *

Ertesi sabah Astronot KURTOĞLU kapısını kırarcasına yumruklayan polislerin sesiyle uyandı.

- Kapıyı açın, yoksa kıracağız! Kanun namına, kapıyı açın! Kapıyı açtığı anda iki polis, üzerine çullanıp onu yüzüstü yere yatırdı.

- Sanık emniyete alındı efendim!

- Güzel... Şimdi bana döndürün onu. Bakalım dün gece neredymiş?

Astronot, karşısında "âmiri" gördüğüne nedense şaşırma-mıştı.

- Hiç bana şaşırmış gibi yapma! Dün gece ne haltlar karıştırdığını biliyorum. Eğer evinde transistörlü radyodan daha güçlü bir verici bulursam, yemin ederim, seni ömür boyu hapiste yatırıyorum!

-Etime ne hakla bu şekilde girdiğinizi öğrenebilir miyim?

- Evin mi? Senin evin Allah'ın belası, terörist yuvası bir Ortadoğu ülkesi, tamam mı?! Burada ben izin verdiğim için oturuyorsun! Şimdi dün gece saat 10:00-12:00 arası nerede olduğunu söyleyeceksin bana!

Astronot, tereddütsüz cevap verdi, gözlerini âmire dikmişti ve bu gözlerdeki pırıltı, savaşla ilgili azıcık bilgisi olanlar için kesinlikle bir alarm sebebiydi.

- Şimdi, bok oğlu bok...

Sözlerini tamamlayamadı, çünkü ajanlardan biri içinde muştı olan deri eldivenli yumruğuyla karın boşluğuna okkalı bir yumruk indirdi.

- Ağzını toplamazsan, bir daha toplayamayacaksın...

Sanırım Ajan Pierce'in bundan sonraki seçimi çenen olacak...

- Allah'ın belası! Lokantadaydım! Vagon lokantada! Duydun mu beni?!

- Göreceğiz "astronot", göreceğiz.

O sırada iç odalardan gelen bir ajan rapor verdi.

- Herhangi bir yüksek güçlü vericiye rastlanmadı. Bilgisayar yazılımları tarandı, ev temiz efendim.

- Bir dakika! Evde, "kristal" benzeri bir şeyler var mı bakın bakalım!

- Emredersiniz!

- Bakın "astronot" KURTOĞLU... Size karşı hep nazik davranmağa çalıştım... Sanırım ülkelerimiz arasındaki "müttefiklik" yaklaşımını biraz mübalâğa ediyorsunuz? Düne kadar nükleer füzeli mujiklere karşı size ihtiyacımız vardı...

Bugün... Ellerinde kullanmayı bilmedikleri bir sürü silâhla donanmış mollalara, birbiri yiyen, hatta sizin de soydaşlarınızı çekinmeden öldüren ağgözlü kabilelere... Bağımsızlık için her şeyi yapacak köylerle dolu bir coğrafyada o kabilelerden birisiniz sadece. Bence öneminizi fazla ciddiye alarak size muhtaç olduğumuzu falan düşünmekten vazgeçin.

Altı üstü kazayla düşen birkaç nükleer füzeye bakar iş.. Bilmem anlatabildim mi?

- Vietnam'da, Lübnan'da, Küba'da ve Irak'ta kışına tekme yemiş bir adam için gerçekten ağzın iyi lâf yapıyor. "Amirin" yüzü morarmaktan öte adam akıllı karardı. Başıyla hafif bir onaylama işareti verdi ve astronot üçüncü yumruktan sonra kendini kaybetti.

* * *

Kendine geldiğinde ellerindeki plastik kelepçenin kesildiğini, evinin de darmadağın edildiğini gördü. Önce kaburgalarındaki ve karnındaki ağrılarla yerde bir müddet kaldı. Sonra bir asker olarak aşağılanmanın acısı genzine yapışır gibi oldu. Sonra... Sonra "Hayatta kal!" dedi içinden bir ses. Bu cümleyi nerede işittiğini hatırlamıyordu ama ... Aklına gelmesiyle beraber içine yuvarlandığı aşağılık kompleksi "soğudu".

Göğsünün ortasında hissettiği o çaresizliğin yerini kısa zamanda durum tespiti yapmasını sağlayan bir serinkanlılık aldı. "Şimdi bir savaştasın. Son asker de ölene kadar savaş bitmez!"

* * *

Evini toplamağa fazla özen göstermedi, giyindi. Hem çok hoşuna giden o filtre kahveden içmek, hem çok güzel olmasa da Sophie'yi görmek hem de.. Nedense başka bir yerdeymiş gibi hissetmesine yol açan şeyin ne olduğunu öğrenmek ümidiyle lokantaya yollandı...

* * *

Lokantadan girdiğinde tanıdık yüzlerde şaşkınlık ve dehşet gördü.

- Heeey Kurt! (Soyadını öğrendikten sonra bir çeşit mahalli kahraman haline gelen komşularına "Kurt" diye seslenmeğe başlamışlardı...) Ne oldu sana ha!

- Hangi serseri yaptı bunu sana Kurt?!

- Hey Kurt! Evde okkalı bir çiftem var! Hangi hayvanı avlayacaksak söylemen yeter!

Astronot, hepsine gülerek teşekkür etti. Onun en azından gülümseyebildiğini görmek Sophie'nin kaygılarını biraz hafifletti.

- Hey mafya çocuk! Kime bulaştın böyle? İtalyanlara mı? Ruslara mı?

Gülerken karnı çok ağrımaya rağmen:

- Hiçbirine prenses. Bunu yapanlar, o tipleri garson olarak bile işe almayacak adamlar...

- Vaaay! Sıkı belâya bulaşmışsın ha!? Bugün buraya gelen devlet tipleri olmasın bunlar?

- Belki şaşırmam gerekiyordu ama.. Sanırım haklısın.. Evet, onlar...

- Bu arada, eşofmanını çıkarmadığın ve üstünde kan olduğunu biliyor muydun?

- Hah! İnan bana şu anda umurumda bile değil. Hem o bir Adidas!

- Yemin ederim seni hiç anlayamıyorum! Bütün Türk'ler senin gibi deli midir?

- Galiba... Atlarının sırtında dünyanın ne kadarını dolaştıklarını öğrensen küçük dilini yutardın...

- Bizim "öncüler" gibi ha?

- Durmayı bilselerdi belki evet...

- İnanılmaz bir adamsın Kurt! Bu yara bereyle gülen bir adamın ancak bir psikopat olmasını beklerim, normalde...

- Hahahaha! Lütfen daha fazla güldürme beni! Kaburgalarım korkunç ağrıyor.
- Baksana...
- Evet?
- Şu köşede oturan ihtiyar da seni beklediğini söyledi, biliyor muydun? Tanıyor musun onu?
- Hayır.. Ama bugün evime gelen tiplerden daha zararsız görünüyor. Sence onuna konuşmalı mıyım?
- Senin kadar psikopat görünmediği kesin!
- Harika bir kadının Sophie... Bize iki kahve yapar mısın lütfen?
- Bu da mı bir Türk adeti..?
- Ne yapalım? İllâ bizimiz ısmarlar...
- Gerçekten delisin!

Lokantanın havasını yumuşatan, sarı ışığın sınırında oturuyordu ihtiyar. Elinde bir bulmaca gazetesi vardı. Astronota bakmamasına rağmen:

- Hoş geldiniz astronot KURTOĞLU!
- Hoş...bulduk ama.. Beni nereden tanıdığınızı öğrenebilir miyim?
- Önce takip edildiğinizi biliyor muydunuz diye sorayım...
- Elbette. O ajanlar sokağın başındaki bir arabada burayı gözetliyor ve siz bir şüpheliyle sohbet etmekten çekinmiyorsunuz... Kabalık etmezsem, niyetinizi öğrenebilir miyim?
- Elbette.. Ama önce arkanızdaki masalarda uyuklayan adamlara ve kadınlara bakar mısınız?
- Bir gece içinde bu kadar çok insanın uyuklaması gerçekten tuhaf bir tesadüf...
- İhtiyar ilk defa gülümsedi. Gülümseyişi ukalâlıktan veya buyurganlıktan ziyade anlayış yüklüydü.
- Çok haklısınız.. Ama bu, bir tesadüf değil..
- O zaman gene çok meraklı davranmış olmazsam.. Neden sadece onlar?
- İşte doğru soru! "hayatta kalmak" için seçilmiş birinden de bu beklenirdi.
- Astronot, şaşkınlığını saklayamadı:
- Bir dakika! Az önce ne dediniz?
- "Hayatta kalmak için seçilmiş".. dedim.
- Ben.. Bunu bir yerde daha duydum. "Hayatta kalmak".. Geçekten tuhaf bir tesadüf...
- Evet... Değil mi? Size ilginç bir şey söyleyeyim mi? O uyuklayan insanlar var ya...
- Evet?
- Hepsi ajan... O kadın narkotikten, beyzbol şapkalı bıyıklı adam CIA'den, o zayıf öğrenci ulusal güvenlikten.. Diğerlerini de öğrenmek ister misiniz?
- Hayır.. Yani.. Sanmıyorum... Yani.. Şimdi onların hepsi beni mi izliyor?
- Hem evet, hem hayır... Daha doğrusu sizin içinde bulunduğunuz şartlarla ilgililer.
- Ne gibi şartlar içinde bulunduğumu sorabilir miyim?
- Bakın astronot! Burada bir ihtiyarla uyuklayan ajanlar ve olağanüstü şiddetli bir soruşturma arasında kalarak nasıl gerildiğinizi anlayabildiğim için konuya hemen gireceğim.
- Lütfen...
- Dün gece burada değildiniz!
- Nasıl?!
- Burada değildiniz...
- Peki o halde neredeydim? Burada George ile son lig maçlarıyla ilgili iddiaya girdim, Liam nefis bir fıkra anlattı,

- Sophie nefis bir Kolombiya kahvesi ısmarladı bana...
- Evet.. Sophie.. insanın kalan ömrünü beraber geçirmek isteyeceği kadar akıllı bir kadın, değil mi? Eğer bir "seçim" yapmak gerekse herhalde o ilk aday olurdu...
- Bakın... Sosyal çevremle veya medenî halimle ilgili mi konuşacağız? Öyleyse kusura bakmayın...
- Lütfen.. Burada olmadığınızı söylerken ciddiydim...
- Nihayet! Öyleyse söyler misiniz hem burada olduğumu açıkça hatırlıyor, hem bunu suratsız devlet görevlilerine burada beni gördüklerini söyleyen onlarca insan çevremizde otururken bu sözünüzü nasıl ciddiye almamı bekliyorsunuz?
- Kristal, cebinize mi hâlâ?
- Kristal?!
- O anda "âmirin", evde ayrıca kristale benzer şeyleri aramalarını emrettiğini hatırladı, elini hızla eşofmanın cebine attı. Elini rahatlatan serinliğini hissetmesine rağmen ona bir de elinde görmek için çıkarttığında ihtiyarın eli, elinin üstüne kapandı.
- Astronot şaşırmıştı. Erkeklerin birbirlerine temasına taassup derecesinde şüpheyle yaklaşılan bir toplumda bu davranışın sebebini anlamağa çalıştı.
- Hayır! Aklınızdan geçenleri biliyorum, öyle değilim. Hatta sizin tütünüzden bile olmadığımı söylemeliyim..
- O an etraf kararır gibi oldu. Ampuller titredi, en sonunda söndü.
- Elinde tuttuğu kristal ışığa başladı. Adamın elinin çok daha güçlü olduğunu, isterse bir hidrolik mengene gibi elini kırabileceğini hissettiği için direnmeği bıraktı.
- Önce kendimi tanıtayım. Ben, "İnsansı K-3559" Bana "koruyucu" da diyebilirsiniz.
- Koruyucu mu? Neyi?...
- Siz insanlar çok ve acele konuşuyorsunuz...
- Programlarıma giren davranışlar arasında tepkimi "can sıkıntısı" olarak niteleyebilirim.
- Aniden elini bıraktı.
- Kristalin ışığından gözlerini ayırma...
- Astronot, koruyucunun dediğini yaptığında hafızasında bambaşka bir sayfanın açıldığını gördü. Evinde televizyon seyrederken aniden haber bülteni arasına sıkışan bir görüntünün kendisiyle konuştuğunu hatırladı.
- Konuşan adam, kendine "koruyucu" diyen adama benziyordu.. Belki de oydu!?
- Kısa konuşma bittiğinde astronot giyiniyor, arabasına atlayıp radyoteleskop alanına gidiyordu.
- Orada sağ eline aldığı kristali havaya kaldırdığında, kafasından yükselen bir ışının kristalden geçerek, dağların arkasından geldiğini fark ettiği üç ışıkla daha birleşerek gökyüzünde bir çeşit perde oluşturduğunu görüyordu. Buna, radyoteleskop açığı değiştirilene kadar devam etti-(ler)...
- Bu?! Bu ne demek şimdi?!
- Korkacak bir şey yok. Bu dün gecenin gerçek hikâyesi...
- Ama beni burada görenler var!
- Onu da açıklayacağım ama.. merak etmiyor musun, radyoteleskop alanına niye gittiğini ve?...
- Ve bu kristalin ne işe yaradığını?
- Bravo! Aynen öyle!
- Öyleyse.. Açıklar mısınız?
- O kristali nereden buldun?
- Şey... Bir yörünge görevinde galiba güneş panellerine çarpan bir...
- Lütfen... Hikâyenin öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. O

kristal sana “kalkanda” kaldığın zaman verildi. “Seçilmişse bir parça!” hatırladın mı?
 Astronot terliyordu...
 - Endişelenme lütfen...
 - Nasıl endişelenmem? Az önce kendini tanıtırken “insansı” dedin. İnsan değilsen nesin ve ben seninle niye konuşuyorum?
 - Haklısın. Çok basit ifade edeyim. İnsansılar sizin “robot” dediğiniz türün ileri modelleridir.
 - Terminator falan gibi mi?
 Koruyucu gülümsedi:
 - Aşağı yukarı...
 - Lütfen devam eder misin?
 - Elbette.. Çok kısa şekilde... Uzay yürüyüşünde içeri alındığın istasyon bir “kalkan”.. Yani, yeni Arz’ı meteor yağmurlarından ve başka şeylerden koruyan bir araç... Ve onun gibi bir tane de yüz seksen derece açıyla diğer tarafta yer alıyor...
 - Öyleyse bu kadar yakinken nasıl göremiyoruz?
 - Kalkanların saptırıcı örtülerinin çalışabilmesi için...
 - Saptırıcı örtü mü?
 - Şöyle diyelim... Dünyadan kendilerine gönderilen ışınları kendi üstlerinden arkaya yollarlar. Yani sizin teleskoplarda “yansımalar”...
 - Peki benim bununla ne ilgim var?
 - Şöyle söyleyeyim.. Bu işlem için bir frekans modülasyonu gerekir.
 - “Kalkanlarda” bu yok mu?
 - Önemli olan radyoteleskopun dalgalarını kalkanlara göre “ehliştirebilmektir.”
 - Ama bu anlaşılabilir mi?
 - İşte siz bu noktada devreye giriyorsunuz..
 - “Biz” mi?
 - Evet.. her gözlem bölgesi için dört kalkan bekçisi seçilmiştir.
 - Ve “biz” ne yaparız?
 - Sizin göreviniz gözlem istasyonlarının elektronik kalibrasyonunu geçici olarak değiştirmektir. Bu şekilde bütünüyle saptırılan araçlar standart fakat aslında gerçekliği tartışmalı dalgalar üretir. Bu kalibrasyon değişikliği kalkanların saptırma örtülerinin frekanslarına göre yapılır. Sapmalar hep aynı aralıkta oldukça değerle asla dikkat çekmez.
 - Bu.. Peki bunu niye yapıyoruz? Yani insan niçin kendi gözlemini sabote eder ki?
 - Gene bekletmeden cevaplayacağım. Bugün senin evini talan eden “âmir” .. Ona böyle diyorsun, değil mi?
 Kalkanların varlığını sezenlerden biri ve kalkanları kendi amaçları için kullanabilmek istiyor. Henüz kalkanları fark edemedi. Kalkanları fark edebilecek hale geldiğinizde zaten teknolojiniz uzayın tehditlerini savuşturabilir hale ulaşmış olacak.
 - Peki diğerleri nasıl “sezemedi”?
 - Her gerçek her zaman söylenmez...
 - Peki bunu anladım ama.. Dün gece öyle gerçek görünüyor ki?
 - Sizin televizyon dediğiniz şu makinelerin nasıl iyi birer şartlandırıcı olduğuna inanamazsın. Dün gece buraya gelen herkes televizyonda bir müddet senin resmini gördü. Her birinin korteksine senin burada olduğuna dair farklı “anılar” yüklendi. Eh aynı şeyi sana da yaptık, artık kusura bakma...
 - Bu.. Ne kadar devam edecek? Ve “seçilmek” bu anlama mı

geliyor?

Koruyucu, saatine veya saat denebilecek bir aygıtı bakarak:
 - Kusura bakma astronot, uyku manipülasyonunun süresi dolmak üzere. Onlarda farklı şeyler hatırlayacaklar. Şimdi gitmem gerekiyor. Seni şartlayarak göreve soktuğumuz için bizi affet. Ama umarım yaptığın şeyin önemini kavırıyorsun?
 - Eğer o gün “kalkanda” olmasaydım...
 - Evet..Olman da bir “tesadüf” belki de ha?
 Koruyucu elinde tuttuğu kristali işaret etti. Astronot bir anlığına kristale baktığında... O kaybolmuştu.

Yanına gelen George merakla onu süzdükten sonra...
 - Hey dostum! İyi misin? Yarım saattir elindeki kristale bakıyorsun? Dayak yemek o kadar da kötü değildir. Hadi gel bir şeyler içelim...
 Astronot, şaşkınlıkla yerinden kalkıp George’u takip ederken kolunu tutan yumuşak elle ürperdi.
 -Kurt! O ihtiyar? Nereye kayboldu?
 Astronot dehşetli bir merakla Sophie’yi süzdükten sonra:
 -Sen!? Onu gördün mü? Sophie, güç almak ister gibi onun koluna daha sıkı yapışarak:
 -Evet... Ben... Ben gördüm onu!
 Astronot parmağını dudaklarına götürerek, gülümsedi. Sophie en ürkütücü durumlarda bile gülebilen bu adama duyduğu hayranlığı gizlemeden kolunu tutmağa devam etti, o da gülümsedi.

Afşar Çelik

(<http://dusuncetarlasi-afsarcelik.blogspot.com> sitesinden alınmıştır.)

SON MİLENYUM

Ufku

SON MİLENYUM

Ellili yıllarda S.S.C.B. ve A.B.D. arasındaki yıldız savaşları dedikleri durum doruk noktasına çıkmıştı. Ruslar uzaya ilk insanı gönderdiklerinde, Amerikalılarda bir uzaylı üzerinde yaptıkları otopsi görüntüleriyle Ruslara karşı zafer kazandıklarını düşünüyorlardı. Görüntülerin gerçek olmadığı anlaşılan kadar zaferlerinin tadını çıkardılar.

Binlerce yıl önce Kral Süleyman'ın emri altında bulunan yüzlerce hizmetkârı vardı. Bunlardan bazıları bizim bildiğimiz türden insanlar değillerdi. Bunlar bazı yönleriyle insanlara benzer, bazı yönleriyle de hiç bir benzerlikleri olmayan varlıklardı. Bu varlıklara kutsal kitaplarda "cinn" adı veriliyordu. Yaşadığımız çağda onlara verdiğimiz isim ise uzaylılar ya da yabancılar...

Cinn soyu yaklaşık otuz milenyum önce bizim Mısır olarak bildiğimiz yerde, öncedinde söylendiği gibi, kendilerine belli yönlerden benzeyen, belli yönlerden de benzemeyen bir türle karşılaştılar. Bu tür, İnsan'dı. Onlara çok şey öğrettiler, onlardan da çok şey öğrendiler. Fiziksel açıdan da kavrama açısından da, insan kendilerine göre üstündü ama kendileride kurnazdı, her zaman erk sahibi olmalıydılar, aç gözlülerdi. Hal böyle oluncada aralarında sürtüşmeler yaşandı, sonunda savaşlar...

İki ırkın aynı topraklarda yaşam süremeyeceğine hükmeden bir kuvvet, belkide kader felaketlerle iki ırkı birbirinden ayırdı. Kral Süleyman devrinde nasıl Dünya'ya dönüp Süleyman'a hizmet ettikleri konusunda herhangi bir bilgi bulunmuyor. Ama söylentiye göre Süleyman Cinn milletinden bir kısmını hükmü altına aldı ve onları diğer insanların göremeyeceği bir yerde, büyük sarayının derin dehlizlerinden birinde, hizmetine koşturdu. Olurda herhangi birisi kaçıp, kurnazlıklarıyla insanları kandırmasınlar diye bu yola başvurmıştı. Ölümüne yakın bir zamanda da kendini bu dehlizlere bir daha açılmayacak şekilde kapatıp başlarında durdu. Hatta Süleyman, esasına yaslanmış bir şekilde, ayakta durupta öldüğünde, Cinnler bunu farkedemeyip bir yıl daha ona hizmet etmişlerdir.

Amerikalılar, yaklaşık elli yıl kadar önce, '1959' yılında gerçektende bu yaratıklarla bir çeşit iletişim kurdular. Dış politikalarınca ve stratejik olarak uygun buldukları kadariyle, bu varlıkların dünya dışı varlıklar olduğunu kamuoyuna lanse ettiler. İlk başlarda bütün dünyaya teşhir etmeye kalktıkları bu varlıkların, gözhapsinde tuttıkları bir sırada, geldikleri tüm araçlarla beraber ortadan kaybolmaları sonucu ne yapacaklarını bilemediklerinden, aynı zamanda da üst makamlardan gelen emirlerle, toplum üzerinde korkunç bir etki bırakacağını düşünerek tüm söylemlerini geri çektiler ve tüm olanları yalanladılar. Büyük Roma İmparatorluğu'nun yüzyıllarca önce İsa'nın dini ile başına gelenin kendi başlarına gelmesini engellemek umuduyla bu durumu örtbas ettiler. Yetmişli yıllara geldiğimizde, dış siyasetleri ve de stratejileride değişen Birleşik Amerika böyle bir söylentiye tekrar gündeme oturttu. Binlerce insan bir anda Nevada'da kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, Rosewell adlı bir kasabanın yakınlarında, bu yaratıkların göründüklerine dair haberlere inanarak, kitleler halinde o bölgeyi istila ettiler. Herkes bu yaratıkların dünyanın dışından, belki Mars'tan belki başka bir galaksiden geldiği düşüncesiyle, merak ve daha ziyade

güçlü ve üstün olana duyulan hayranlıktan dolayı bu varlıkları görmek umuduyla Rosewell'e akın etmişlerdi. Amerikan ordusundan ve havacılık dairesinden, diğerlerine kıyasla daha akıllı olan bazı yetkililer, ele geçirdikleri ve "ufo" diye adlandırdıkları bu uçan cisimlerin aslında bu yaratıkların dünya üzerine çıkma problemini çözen makineler olduğu kararına vardılar. Teknolojilerinin bizimkinden üstün olduğu aşıkardı. Ama şu yaşadığımız dönemde yavaşça olsa onları yakalamaya başladığımız söylenebilir, özellikle iletişim konusunda. İçlerinden bu hükme varanlar sonradan farkına vardılar ki bu uçan vasıtaları sayesinde yaşadığımız boyutla kendi boyutları arasındaki irtibatı kurabiliyorlardı. Ancak bu irtibat bir süreliğine, sadece bir günün dörtte birine tekamül ediyordu. Yani yalnızca altı saat yaşadığımız boyutta bulunabiliyorlardı. Bir anda, dünyanın birkaç yerinde görülüp, yıldızlar gibi parıldayıp, kaybolmalarının sebebidir buydu. Onlar buraya ait değillerdi, burası onlar için artık yasaklanmıştı.

Golya, Kalyum'un yüzünden tarafa dönüp, "Atalarımız uzun çağlar boyunca Gaia'da, dağların ötesinde, ışıkların içinde mutluluk içinde yaşadı ama bir anda topraklarımızın tümü yıldızların altında alacakaranlıkta kaldı. Güneş'in ışığı parlarken buralarda başlayan gelişme şimdi durdu. Çünkü her yer başlangıçtaki gibi yine karardı. Sana soruyorum Kalyum, ne zaman bir zamanlar bize ait olanı tekrar bizim yapacağız. Onlar ve bunlar hepsi bizim hakkımız onların tümü bize vaadedilmiş olanlar. Ne zaman?"

Kalyum kederliydi, çünkü halkı mutlu değildi, halkının büyüyüp, ilerleyip gelişmesinin önüne geçilmişti. Bir anda ortaya çıkan, kendilerine bazı yönlerden benzeyen, bazı yönlerden hiç benzemeyen bir tür yüzünden topraklarından alıkonuldular, şu an ki yaşadıkları yerde bulunduruldu. Yaklaşık otuz milenyumdur, kendi deyimlerince sürgündeydiler. Onlar hükmetmek için varolmuşlardı, sürgünde, ellerindekilerle yetinmek maksadıyla değil.

Kalyum bir süreliğine Golya'yla bulundukları yapının üzerinden dışarıya uzaklara doğru bakarak bulunduğu trans durumundan çıkıp, etrafta işlerini gören akkor halindeki metalleri işleyen halkından bir kısmına bakarak konuşmaya başladı:

"Biliyorsun, tümüyle oraya dönmemizin imkanı yok. Teknolojimizi, ilmimizi ve bilgimizin tüm sınırlarını zorlasakta şu anda bunun mümkünatı yok gibi görünüyor. Sadece bir süreliğine orada bulunabileceğimizde biliyorsun. İncelemelerimizden de bildiğin gibi insanoğlu fiziksel olarak bizden üstün ve erdemli, ama yinede kandırılmaları kolay. Kolabrazyonda bulunduğumuz toplulukta en az bizim kadar hırslı ve tutkulu yazık ki bizim kadar kurnaz değiller. Ama tümüyle dünyada varolabilmemiz için tüm teknolojileriyle seferber olmuş bir şekilde bizden öğrendiklerini de hızla kavrayarak araştırmalarına ve çalışmalarına devam ediyorlar. Zamanı geldiğinde, ki merakta bulunman yersiz bu milenyum içinde döneceğiz. Bu insanlığın hükmettiği son milenyum olacak!"

Ufku

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)